

Nước Việt - Văn hóa - 2 - Chấn hưng văn hoá

Dân chủ là Văn hóa

[Nước Việt - Văn hóa - 2 - Chấn hưng văn hoá](#)

[Chấn hưng văn hoá là chấn hưng cái chi mà bỏ 350 nghìn tỷ?](#)

[350 ngàn tỷ, và...](#)

[‘Nền tảng tinh thần’, ‘soi đường’ nhưng sẽ dắt đến đâu?](#)

[Văn hoá là gì?](#)

[Văn hóa lùn](#)

[Thảm họa văn hóa](#)

[Chấn hưng văn hóa, từ công quỹ đến tài sản cá nhân](#)

[Tiền chỉ mua được cơ sở vật chất cho ngành quản lý văn hóa, không thể chấn hưng được văn hóa](#)

[Cần hiểu đúng văn hóa](#)

[Cần hiểu đúng “Bản chất của Văn hóa”](#)

[Một đề xuất la, vô cùng la!](#)

[Nói gì và nghĩ gì?](#)

[Chít mày chưa!](#)

[Hãy dùng quyền lực đúng cách và có văn hoá](#)

[Văn hoá!](#)

[Làm gì có “văn hóa”](#)

[Xây dựng không gian văn hóa Hồ Chí Minh: một cách nhồi sọ mới của lãnh đạo thành phố?](#)

[Văn hóa “mỳ tôm”](#)

[Cách mạng văn hoá: Văn hoá là tao, tao là văn hoá](#)

[Chấn hưng văn hoá là chấn hưng cái chi mà bỏ 350 nghìn tỷ?](#)

Capture à partir de :[baotienngdan](#)

[Nguyễn Tiến Tường](#)

12-9-2023

Cụ Đào Duy Anh định nghĩa văn hoá dân tộc ta là văn hoá “âm tính”, nghĩa là ẩn sâu bên trong. Nam thì uy dũng mực thước, nữ thì ý nhị thanh tao.

Văn hoá dựa trên văn minh lúa nước thuần nông, đoàn kết sẻ chia yêu thương đùm bọc.

Ví dụ tôi nhớ làng tôi mùa gặt bằng đò, phải đẩy đò qua con đê ở một cái lạch nhỏ, từng đò một. Thế là cả làng giúp nhau đẩy từng chiếc, chiếc cuối cùng có khi trắng lên rồi mà người làng không bỏ lại. Nhà nào cắt lúa tới tắt mặt trời chưa xong, cả làng người tay hái tay liềm xuống quơ phụ cái xong.

Văn hoá đó thâm lặng mà bền bỉ!

Giờ sao? Quan tham đường quan, dân trá đường dân. Quan lên ghế ngồi cố nghĩ sao quơ quên cho mình, nhà mình, họ mạc mình càng nhiều càng tốt.

Dân thì sưu thuế nhọc nhằn sinh ra gian, trồng rau hai luống nuôi lợn hai chuồng, bên để ăn bên để bán.

Ngày xưa hôn nhau trong bụi đái trong bụi, giờ vẫn hôn nhau trong bụi nhưng đái ngoài đường. Sài Gòn loa kẹo kéo ngự trị khắp nơi ăn nhậu phều phào, inh hết cả não. Mạnh nào đó sống, bản năng mà sống, mưa cứ mưa đi ai buồn biết liềng.

Cụ Trần Đức Thảo tiếc Hà Nội, bảo ngày trước đẹp từ không gian đến nét người. Tôi đọc Thạch Lam Vũ Bằng cũng thấy thế. Đẹp từ cô đầu, ả đào đẹp lên.

Rồi tự dưng kéo người về, biệt thự Pháp xẻ năm chia bảy thành nhà tập thể, nấu bếp khói um lên. Rồi xếp hàng đặt gạch tranh nhau chí choé. Nón cối điệu cày luôn ở trong trạng thái vật lý hung hãn.

Giờ tôi ra HN, thấy mặt ai nấy lạnh như cứt ngâm, người với người xa lạ kiêu lòi, ăn tô phở Thìn cũng dám dúm trả tiền trước. Còn đâu thanh lịch Hà thành.

Chẳng thà như ngày trước nghèo mà yêu thương nhau, còn hơn bây giờ không yêu thương nhau mà vẫn nghèo.

Chấn hưng là chấn hưng cái chi?

Phú quý sinh lễ nghĩa, bần hàn sinh đạo tặc, các cụ dạy rồi. Làm cho dân nước giàu lên, dạy trẻ con dạ thưa cảm ơn xin lỗi và đọc sách, tự dưỡng mà có văn hoá. Thế hệ này coi như xé nháp bỏ!

Chấn hưng chấn heo, 350k tỷ rồi các anh lại tuyên truyền, lại gắn bằng tùm lum tà la chạy theo hình thức. Có mà “chấn hoa văn hưng” chớ văn hoá quần què!

350 ngàn tỷ, và...

Capture à partir de : [baotienngdan](https://baotienngdan.com)

[Tạ Duy Anh](#)

19-10-2023

Theo tiêu chí về đánh giá năng lực cán bộ hiện nay, thì nhóm soạn thảo dự án “Chấn hưng văn hóa”, tiêu tốn 350.000 tỷ đồng trong mười năm, xứng đáng được coi là những cán bộ có tài. Chỉ riêng việc họ liệt kê được các hạng mục như thư viện, nhà văn hóa, bảo tàng... đến tận cấp phường xã, cùng gần chục thứ văn hóa “phi vật thể” cần... chấn hưng, đủ để kính nể họ.

Chấn hưng, theo từ điển Đào Duy Anh, xin chép nguyên văn là “Đỡ, đẩy cho đứng dậy”. Cụ Đào có lối giải thích thường quá cô đúc, dẫn tới khó hiểu. Diễn giải theo ngôn ngữ hiện đại là “Làm cho thứ gì đó tốt đẹp trở lại”.

Vậy “Chấn hưng” là tác động lên thứ có sẵn nhưng, vì vô số lý do, đã bị hư hỏng, xuống cấp. Sở dĩ cần “Chấn hưng văn hóa” vì Văn hóa đang xuống cấp, hư hỏng, suy thoái do thói hám danh, hám lợi, coi thường các chuẩn mực đạo đức, thẩm mỹ trong ứng xử. Tệ nạn nói dối, làm láo báo cáo hay, nịnh trên nạt dưới, tìm mọi cách vụ lợi bản thân, tham quyền cố vị... đều là những hành vi xuống cấp nghiêm trọng về mặt văn hóa. Và để Chấn hưng những thứ đó thì xây bảo tàng, thư viện, nhà văn hóa, tượng đài... khi những thứ đó đang thừa mứa, bị bỏ hoang, chả mấy tác dụng... liệu có cần thiết vào lúc này?

Tất nhiên, để lấp đầy một dự án hàng chục tỷ đô la, thì chúng không chỉ cần thiết, mà còn có ý nghĩa như những vật cứu tinh.

Không phải ai cũng đủ “tài” để làm được việc đó. Tôi tin rằng, nếu Quốc hội gật đầu với đề xuất của Bộ văn hóa... thì không chỉ hàng ngàn hàng vạn cán bộ văn hóa, các ngành liên quan bỗng dưng đổi đời, mà một phần trong số đó sẽ thăng tiến lên những vị trí tốt hơn trong việc lobby dự án!

Khi nào trẻ em vùng cao, vùng nông thôn xa không còn trần như nhộng, đi chân đất đến trường; khi nào bệnh nhân không còn cảnh lèn

như cá hộp trên những cái giường bệnh cũ kĩ hoặc nằm ngổn ngang trên các hành lang bệnh viện; khi nào không còn cảnh những đứa trẻ ăn trộm bánh mì đến mức đi tù vì đói...

Thì sự tử tế tự dưng hiện diện.

Khi nào sự dối trá còn có đất sống tốt, còn tác dụng vinh thân phì gia, thói xu nịnh và đạo đức giả, thói háo danh và sự khôn lỏi vẫn tràn ngập trên các diễn đàn sang trọng; khi nào tiếng nói trung thực còn bị coi là đại, là phản động, là thế lực thù địch...

Thì khi đó mọi thứ tốt đẹp buộc phải biến mất và đừng nói đến cái gọi là Chân hưng văn hóa cho thêm nấu ruột.

Đã có những con kền kền đầu trọc giỏi đánh hơi nhằm đến con mồi khổng lồ 350.000 tỷ đồng. Chắc sẽ còn rất nhiều các loại hội thảo, hội nghị bàn về mức độ cấp bách của việc thông qua và triển khai dự án. Và chúng đều rất khoa học, khách quan, thể hiện trách nhiệm cao với văn hóa đất nước... tương xứng với số tiền thù lao mà họ nhận được trên cương vị chuyên gia cao cấp, cố vấn cao cấp, thẩm định viên cao cấp, dự luận viên cao cấp, khuấy đảo viên cao cấp v.v và v.v...

Trên thực tế văn hóa đang bị hạ xuống mức có thể định ra thành tiền.

Để bạn mừng tượng số tiền 350.000 tỷ lớn đến mức nào, tôi xin đưa ra một phép tính.

Theo số liệu chính thức, thì đến hết quý 3 năm 2023, Việt Nam xuất khẩu hơn 6,6 triệu tấn gạo và vì được giá nên thu về gần 3,7 tỷ đô la. Tôi là con nhà nông nên biết rõ, số chi phí bỏ ra để có 3,7 tỷ đô la đó chiếm ngót 90%. Nói gọn lại, số tiền ròng, gọi là tiền tươi mà 23 triệu nông dân (con số năm 2015 của Bộ nông nghiệp và Phát triển nông thôn) thu được sau 9 tháng xuất khẩu gạo là khoảng 400 triệu đô la, quy ra tiền đồng khoảng 10.000 tỷ đồng.

10.000 tỷ đồng từ bán mồ hôi và có thể cả máu nữa của hàng chục triệu nông dân, lớn ngàn nào? Nó bằng khoảng 3% của số tiền 350.000 tỷ đồng.

[‘Nền tảng tinh thần’, ‘soi đường’ nhưng sẽ dẫn đến đâu?](#)

05/09/2023

Trần Văn

Capture à partir de : voatiengviet

Hình minh họa.

Ông Phạm Minh Chính, Thủ tướng Việt Nam, lại nói về nét đẹp văn hóa, về truyền thống, về tinh thần, về khát vọng Việt Nam (1). Tại “*Hội nghị Tuyên dương gương điển hình tiên tiến trong lĩnh vực văn hóa toàn quốc 2023*” vừa được tổ chức ở Hà Nội, ông Chính lập lại lời ông Hồ Chí Minh: *Văn hóa phải hướng dẫn quốc dân thực hiện độc lập, tự cường và tự chủ... Văn hóa soi đường cho quốc dân đi...*

Bởi đảng của ông Chính đột nhiên quan tâm đến truyền thống văn hóa, lời “*Đề cương văn hóa Việt Nam*” do ông Trường Chinh soạn thảo và công bố năm 1943 ra... phỉ bụy, rồi tổ chức *Hội nghị Văn hóa toàn quốc lần thứ hai (11/2021)*, cách *Hội nghị Văn hóa toàn quốc lần thứ nhất (11/1946)* tới... 75 năm và khẳng định văn hóa là “*nền tảng tinh thần*”, là đuốc “*soi đường*” nên cần ngắm nghĩ xem vì sao lại thế...

Vài tuần qua, nhiều người sử dụng mạng xã hội chỉ trích kịch liệt việc các cơ quan truyền thông tiếp tục khai thác những đề tài kiểu như... “*Hoa hậu Diễm Hương bị rắn bò ngang bụng lúc đang ngủ, rùng mình nghe dân tình ‘phán’ điều đáng sợ*” (2), “*Xôn xao clip người đàn ông dòm váy cô gái chụp ảnh trên phố Phan Đình Phùng*” (3), “*Khánh Thi khó ngủ, mệt mỏi ở tháng cuối thai kỳ, Phan Hiển xoa bụng vợ cực đáng yêu*” (4)...

Bất kể kinh tế suy thoái chưa thấy điểm dừng, xã hội hỗn loạn, tất cả các giới bi quan vì bế tắc về đủ mọi khía cạnh,... hệ thống truyền thông chính thức vẫn tiếp tục né tránh, không những không chạm vào những vấn đề nóng nhất, gây bức bối nhất mà còn tiếp tục dẫn dắt công chúng, đặc biệt là giới trẻ chú tâm vào phần mà một số chuyên gia tâm lý từng khái quát là “*đóng hộp những chuyện tâm phào*” để “*đánh từ thất lực trở xuống*”.

Hiểu biết về môi trường sống quanh mình vốn là một nhu cầu mang tính bản năng. Nếu khuyến khích các yếu tố tích cực, nhu cầu này sẽ tạo thêm động lực cho sự phát triển của các cá nhân và thúc đẩy tiến bộ xã hội. Vì nhiều lý do, thiên hạ có thể tìm - biết những sự kiện rất

lớn, ở rất xa, phạm vi tác động trên bình diện rất rộng song lại không rành những chuyện rất nhỏ, rất lật vạt, thậm chí tầm phào, xảy ra quanh họ. Truyền thông kiểu “*lá cải*” ra đời nhằm “*đóng hộp những chuyện tầm phào*” để bù đắp khiếm khuyết này.

“*Đóng hộp những chuyện tầm phào*” có thể được khai thác như một chiến thuật trong tâm lý chiến để “*đánh từ thất lực trở xuống*”. Xưa nay, phần dưới thất lực vẫn thường được dùng để ám chỉ những nhu cầu thuần túy bản năng. Trong tâm lý chiến, “*đánh từ thất lực trở xuống*” là cách gọi việc khai thác tối đa những “*chuyện tầm phào*” để tạo ra sự hoang mang, nghi ngại, tâm trạng bất an, sự bất bình với thực tại, kể cả sự sợ hãi, trốn chạy thực tại.

“*Đánh từ thất lực trở xuống*” còn có thể sử dụng để thủ tiêu những khát vọng, nỗ lực hướng thượng, sự quan tâm và mong muốn đóng góp, thay đổi môi trường sống, không gian sống theo hướng tích cực hơn so với hiện tại, khiến đối tượng chỉ còn quan tâm đến việc tìm kiếm, tự thỏa mãn những nhu cầu cá nhân (ăn, ở, hưởng lạc...). Khi nhiều cá nhân chỉ còn quan tâm đến việc thỏa mãn các nhu cầu của riêng họ, tinh thần của một cộng đồng sẽ lệch lạc, tương lai của một xứ sở sẽ sụp đổ.

Hoạt động nghề nghiệp của hệ thống truyền thông chính thức tại Việt Nam như đã biết và đang thấy là hệ quả của “*quy hoạch báo chí*”, sắp đặt nhân sự lãnh đạo báo chí để bảo đảm sự “*ổn định chính trị*”. Không chỉ báo chí, cung cách quản trị - điều hành xã hội cùng với nỗ lực chống “*tự diễn biến, tự chuyển hóa*” để duy trì sự lãnh đạo toàn diện, tuyệt đối của đảng CSVN đã tạo ra những thế hệ mà đa số thành viên không còn bận tâm đến thời cuộc, xem bất công, bất toàn như điều đương nhiên, xem phản biện hay vận động để tạo ra những thay đổi theo hướng tích cực hơn là... “*phản động*” và “*phản bội*”. Hệ thống chính trị, hệ thống công quyền tại Việt Nam đang ra sức quảng bá cho việc đang soạn thảo “*Chương trình mục tiêu quốc gia về chấn hưng, phát triển văn hóa, xây dựng con người Việt Nam giai đoạn 2026 - 2030, tầm nhìn đến năm 2045*” nhằm “*xây dựng môi trường văn hóa trong sạch, lành mạnh với trọng tâm là bảo tồn, phát huy và nhân lên các giá trị văn hóa, truyền thống quý báu của dân tộc*”.

Làm sao có thể đạt được mục tiêu đó khi cung cách – quản trị điều hành xã hội vẫn chỉ nhằm thủ tiêu các ý kiến khác biệt và những đề

ngệ trái với chủ trương, đường lối vốn đầy đầy sai lầm bằng luật hình sự, thay vì thừa nhận “*tự diễn biến, tự chuyển hóa*” là quy luật sinh tồn, nhờ vậy nhân loại mới tồn tại và phát triển thì lại liên tục khẳng định đó là nguy cơ phải chống đến cùng? Làm sao có thể đạt được mục tiêu đó khi hệ thống truyền thông chính thức được sắp đặt theo hướng chỉ cổ xúy để các cá nhân, đặc biệt là giới trẻ xem việc làm sao để có thể... “*ăn ngon, mặc đẹp*”, có thể chứng minh mình... “*sành điệu*” là lý tưởng của cuộc đời?

Việc lôi “*Đề cương văn hóa Việt Nam*” ra... phủi bụi, tổ chức *Hội nghị Văn hóa toàn quốc* diễn ra trong bối cảnh “*đạo đức cách mạng*” không những đã hết... thiêng mà còn đang làm cho công chúng nôn thốc, nôn tháo. Suy tôn “*truyền thống văn hóa*”, nâng lên thành “*nền tảng tinh thần*”, thành đức “*soi đường*” không phải vì truyền thống cũng chẳng phải vì văn hóa mà vì cần dùng cả hai để ghép vào, tạo ra... “*văn hóa góp phần bảo vệ vững chắc nền tảng tư tưởng của Đảng, kiên quyết đấu tranh với cái xấu, cái ác, lấy cái đẹp dẹp cái xấu, lấy cái tích cực đẩy lùi tiêu cực; truyền cảm hứng, cổ vũ, lan tỏa các giá trị cao đẹp của dân tộc, của con người trong xã hội*”. Lôi “*truyền thống văn hóa*” ra xài với tâm thế đó, nhào nặn “*nền tảng tinh thần*” của dân tộc theo kiểu đó, “*soi đường*” với tham vọng vô lối đó, bất chấp nguy hại thể nào đối với dân trí, dân khí, dân sinh là có công hay phạm tội “*đại nghịch bất đạo*”?

Chú thích

(1)

<https://baotintuc.vn/thoi-su/thu-tuong-pham-minh-chinh-lan-toa-de-diem-to-net-dep-van-hoa-truyen-thong-tinh-than-va-khat-vong-viet-nam-20230828162100584.htm>

(2)

<https://vgt.vn/hoa-hau-diem-huong-bi-ran-bo-ngang-bung-luc-dang-ngu-rung-minh-nghe-dan-tinh-phan-dieu-dang-so-20230823t6969125/>

(3)

<https://thanhvien.vn/xon-xao-clip-nguoi-dan-ong-nhom-vay-co-gai-chup-anh-tren-pho-phan-dinh-phung-185230822084713924.htm>

(4)

<https://phunuvietnam.vn/khanh-thi-kho-ngu-met-moi-o-thang-cuoi-thai-ki-phan-hien-xoa-bung-vo-cuc-dang-yeu-20230821160624595.htm>

Văn hoá là gì?

Capture à partir de : baotientuan.com

[Khuất Thu Hồng](#)

9-9-2023

Rất hoan nghênh việc đầu tư cho [chân hưng văn hoá và xây dựng con người](#)...

Nhưng tôi sẽ phản đối đến cùng nếu đem số tiền đó để xây những tượng đài vô duyên, hay bảo tàng nhem nhuốc, hoặc tổ chức các lễ hội sặc mùi thương mại và hoàn toàn thiếu văn hoá như hiện nay.

Đầu tư cho văn hoá là đầu tư xây dựng chương trình giáo dục, dạy trẻ con “học ăn, học nói, học gói, học mở”, biết cách ứng xử văn minh, lịch sự, khiêm nhường mà không khúm núm, tự tin mà không tự mãn. Đầu tư dạy cho thầy cô giáo hành xử chuyên nghiệp, nói năng đúng mực, thái độ thân thiện với học sinh.

Đầu tư dạy cho người lớn đừng chen hàng khi lên máy bay hay vào thang máy, không nhổ bậy hay xả rác, không cười nói oang oang ở chốn đông người.

Đầu tư cho các chương trình truyền hình, các bộ phim dạy người ta những bài học làm người tử tế theo cách thấm thía, sâu xa chứ không phải là những hình tượng bố chồng nhu nhược, hèn kém hay gia trưởng, tiểu nhân, không phải là mẹ chồng tai quái, càn rỡ hay con dâu cong cán, vô hạnh, những cậu choai mắt dạy, mở miệng là chửi thề.

Đầu tư để dạy cho các quan ông biết ngồi đúng chỗ, đi đúng hàng, biết tìm dầu gội đầu chống gàu để gàu không rụng trắng vai áo comple. Biết giữ vệ sinh răng miệng để khách quốc tế không phải ngoảnh đi hoặc cúi xuống vì không dám nhìn vào khuôn miệng với hàm răng khắp khểnh đen kịt của ông. Đầu tư dạy các quan bà biết cách chọn lễ phục sang trọng nhưng nền nã chứ không phải là áo dài hàng tỉ bạc thêu đặc kim tuyến lóng lánh nhưng trông thì hết sức rẻ tiền.

Đầu tư dạy cho công chức biết cách ứng xử đúng mực, chuyên nghiệp với người dân chứ không ăn nói chông lỏn, xách mé, cụt lủn. Dạy cho cả bảo vệ cơ quan công quyền biết cách chào hỏi, hướng dẫn khách đến làm việc chứ không hát hàm hoạnh hoẹ và hỏi trống không.

Dạy cả công nhân dọn vệ sinh chọn giờ quét đường và thu rác vào những giờ vắng người và khi quét đường thì đừng văng chổi một cách đầy cảm hờn vào người đi đường, khiến cho sự trân trọng đối với người lao công vất vả chợt cũng rơi rụng theo làn bụi đang văng ra.

Đầu tư để ai cũng biết phận sự, trách nhiệm của mình như một bộ phận hữu cơ trong xã hội và hành xử phù hợp. Đầu tư để những người bán hàng không bắt chẹt khách nước ngoài hoặc khách từ nơi khác đến, không nói thách và đốt vĩa, chửi đổng khi khách ra giá không như mong muốn...

Văn hoá phải bắt đầu từ những thứ nhỏ bé như vậy. Nhỏ bé nhưng là cốt lõi của cốt cách con người. Con người thiếu văn hoá không làm nên văn hoá.

Để có con người văn hoá như vậy, nếu đầu tư 3,5 triệu tỷ đồng tôi cũng tán thành. Nhưng nếu đầu tư để làm bánh chưng bánh dày nặng hàng tấn hay xây những tượng đài to oành mà xấu xí thì một đồng tôi cũng phản đối.

Văn hóa lùn

Capture à partir de : [baotienngdan](https://baotienngdan.com)

[Nguyễn Thông](#)

19-9-2023

Ảnh chụp màn hình báo Nhân Dân

Nói ngay là tôi đã không định biên gì về những liên quan tới Bộ Văn hóa – Thể thao – Du lịch, bởi chuyện nhà chuyện đời với tôi bấy lâu đủ nhức đầu rồi, nhét thêm nữa thì vỡ mắt. Tập thể hoặc cá nhân, ai chả có lúc sai. Ấy, cứ tặc lưỡi mềm lòng châm chước kiểu vậy.

Nhưng cái công văn của bộ đó do thứ trưởng Tạ Quang Đông ký như giọt nước tràn ly. Một điển hình của lễ thói cai trị cầm quyền ở xứ này.

Một dạng ngạo nghệ, kiêu ngạo cộng sản, thách thức tất cả. Tao cứ thể đấy, chỉ có đúng, không bao giờ sai, chúng mày cứ dờ thần hồn, v.v...

Rất nhiều người nhận xét công văn của Bộ Văn hóa điển hình cho thứ lý sự cùn, cãi chày cãi cối, vòng vo quanh quéo, đổ này đổ nọ, không dám nhìn thẳng vào sự thật, cố tình không nhận cái sai của mình. Đã thế họ còn đổ lỗi cho người khác, gắp lửa bỏ tay người, dọa non dọa già, làm mình làm mẩy. Rồi họ còn lấy đảng, nhà nước ra làm bình phong, làm cớ để vu oan giá họa. Họ đang nghĩ mình là ông trời, nghĩ xã hội hiện tại đang ở thời vua chúa, vua bắt chết phải chết, cấm phê, cấm cãi.

Trong bộ máy nhà nước, nơi đâu cũng vậy, có nhiều bộ nhiều ngành quản từng lĩnh vực cụ thể. Bộ Văn hóa là thứ bộ không làm ra tiền nhưng nó mang thuộc tính đạo đức, thể hiện tinh thần, tâm hồn, văn hóa của dân tộc, nhân dân, đất nước. Người ngoài nhìn vào cách hành xử của cơ quan này, của những người cầm đầu bộ này sẽ đánh giá thể chế và đất nước mà nó đại diện về văn hóa tốt xấu, hay dở thế nào. Và thật đáng buồn, thậm chí phẫn nộ, thứ mà Bộ Văn hóa thiếu nhất lại chính là văn hóa.

Những chuyện trước, có thể cho qua, chẳng hạn bộ trưởng giành thăm đở của quốc khách khiến khách phải bưng miệng cười. Có khi thứ nghi lễ mà đưa trẻ con cũng hiểu ấy, biết đâu bộ trưởng chưa được dạy dỗ cẩn thận. Nhưng vụ cháy xảy ra ngay tại thủ đô, chết tới 56 người, sém quốc tang, khi cả nước đau buồn, thì Bộ Văn hóa, bộ trưởng, thứ trưởng vẫn vui vẻ cười đùa, tổ chức lễ này trao nọ. Họ cãi cùn rằng đã trót lên lịch rồi, mời mọc rồi, chi tiền rồi, không thể không tiến hành. Đó là sự cùn thứ nhất. Cùn hơn nữa, không có cái đầu nào trong bộ máy văn hóa ấy biết cách xử sự phải đạo, rằng làm cứ làm nhưng cất bỏ phần vui chơi nhảy múa. Họ vẫn cứ nhảy nhót, hát hò, cười đùa, vỗ tay trên những xác người. Nói thẳng ra, đó là tội ác, đáng ghê tởm.

Dân đóng thuế và tiền ấy được đem nuôi bộ máy cai trị họ. Nhìn đám quan khách dự lễ vui trong đêm tang tóc đó, thấy không chỉ có đám quan văn hóa vô văn hóa mà còn cả những ông to bà lớn, tuyên giáo tuyên úy, cười cười nói nói không khác gì kẻ vô hồn.

Theo Cổng thông tin điện tử của Bộ VH-TT-DL, tới dự lễ trao giải có ông Nguyễn Trọng Nghĩa (Bí thư Trung ương đảng, Trưởng ban Tuyên

giáo trung ương), các ông Ủy viên trung ương: Phạm Tất Thắng (Phó trưởng ban thường trực Ban Dân vận trung ương), Nguyễn Văn Hùng (Bộ trưởng văn hóa), Lê Quốc Minh (Phó trưởng ban Tuyên giáo trung ương, Tổng biên tập báo Nhân Dân, Chủ tịch Hội nhà báo VN). Đủ cả dàn thứ trưởng của bộ là Tạ Quang Đông, Trịnh Thị Thủy, Hoàng Đạo Cương, Đoàn Văn Việt. Số long trọng viên khách mời kia, ngòi cao như thế, quản lĩnh vực liên quan tới văn hóa mật thiết như thế, chắc không có ông nào hé mồm ra khuyên dừng trò vui, chẳng hiểu trong đầu họ chứa gì, trong tim họ có gì. Nếu cán bộ của đảng, đảng dùng thế nào là chuyện riêng đảng, hãy đưa về đội của đảng, chứ đừng để họ làm xấu hình ảnh bộ máy lãnh đạo bên chính quyền. Loại cán bộ nhà nước như bộ trưởng Nguyễn Văn Hùng, thứ trưởng Tạ Quang Đông (người ký giọt nước tràn ly) phải bị phế truất. Chiếc ghế họ ngồi cần được trao cho những người tử tế, đạo đức, có văn hóa, chứ không phải họ.

Như đã nói, con người ta, cũng như các tổ chức, đơn vị, đều có lúc thế này thế nọ. Chẳng ai, chẳng tổ chức nào toàn vẹn, toàn thiện toàn mỹ, toàn đúng. Sai thì nhận với thái độ cầu thị, chân thành, dân sẽ thông cảm. Đâu có cái thói xưng xỉa, làm mình làm mẩy, chụp mũ, cãi lầy được, bất chấp đúng sai. Khi họ tự bộc lộ cái tâm cái tầm thấp kém thì cũng chính là cơ hội để cấp trên đánh giá về họ, quyết định dùng hay không dùng.

Nói thật, bộ trưởng, quan lớn xứ này nhiều anh chỉ tầm bằng nháng. Anh thì đứng ra tổ chức lễ long trọng tiễn thứ trưởng về hưu, đọc cả diễn văn, quá bằng tiền tướng quân ra trận; anh thì đã từng làm bộ trưởng, về hưu rồi, chỉ làm chủ tịch hội... đồng hương, mà dám chế ra “bằng khen” để cấp cho người này người nọ, không hề biết cấp nào mới được cấp bằng khen... Loại lãnh đạo ấy, chỉ cốt vinh thân phì gia, thành của tội của nợ đối với dân với nước.

[Thảm họa văn hóa](#)

Capture à partir de : [baotienngdan](#)

Phạm Đình Trọng

20-9-2023

Là bộ Văn Hóa của một quốc gia, là bộ Lễ của một nhà nước mà từ người đứng đầu đến cả bộ máy cơ quan Văn Hoá quốc gia, từ hành xử đến tư duy đều phản văn hoá, đều không có một một chút xiu lượng vốn văn hoá.

Ông bộ trưởng bộ Lễ, thay mặt nhà nước của nền văn minh sông Hồng, thay mặt nhân dân của đất nước Văn Hiến, đi đón thủ tướng nước ngoài đến thăm Việt Nam. Khách đến thăm có phẩm hàm nhà nước cao hơn chủ nhà ra sân bay đón khách. Không một lưng vốn văn hoá, ra sân bay đón nguyên thủ nước ngoài, trong khi khách ở cấp cao hơn nhưng có văn hoá giao tiếp lịch lãm, luôn tươi cười, ngoài nhìn chủ nhà thì ông chủ nhà, bộ trưởng bộ Lễ mặt sắt lạnh lùng vênh váo nhìn trời, chân nghênh ngang bước giữa thảm đỏ giành cho khách, đẩy khách nguyên thủ quốc gia ra rìa thảm đỏ!

Ông bộ trưởng bộ Lễ Việt Nam gương mặt không thấy sự toả sáng của văn hoá, chỉ thấy những múi cơ bắp cuồn cuộn nổi lên, đón khách mà mặt lạnh tanh, chân nghênh ngang giữa thảm đỏ và vị thủ tướng nước ngoài bị đẩy ra khỏi thảm đỏ vẫn tươi cười xã giao, thân ái nhìn chủ nhà. Hình ảnh đó không phải chỉ lan truyền rầm rộ trên truyền thông Việt Nam mà còn tràn ngập trên truyền thông thế giới là sự xỉ nhục cả nền văn hoá Việt Nam, là nỗi xấu hổ của mọi người dân Việt Nam. Với người kinh kì Tràng An – Hà Nội “Chẳng thơm cũng thể hoa nhài / Chẳng thanh lịch cũng là người Tràng An” còn là nỗi đau!

Đêm 12 rạng ngày 13.9.2023, toà nhà 9 tầng ở Khương Hạ, Thanh Xuân, Hà Nội ngùn ngụt bốc cháy, giết chết 56 người dân. Có gia đình chết cả nhà. Nỗi đau thương, mất mát bao trùm cả nước. Nỗi đau thương, tang tóc càng đè nặng trái tim người Hà Nội. Dù nhà nước chưa ban hành quốc tang thì mọi người Việt Nam yêu nước thương nòi, dù ở Hà Nội hay Sài Gòn, dù trên đỉnh núi mù sương Lũng Cú, Hà Giang hay ở ngoài đảo mù khơi Thổ Chu, Kiên Giang, dù ở trong nước hay ngoài nước, đều coi ngày 13.9.2023 là ngày quốc tang, ngày đau thương của dân tộc Việt Nam. Không ai nở nụ cười đến niềm vui trong ngày đó. Không ai có được tâm trạng nhẹ nhõm, thanh thản trong ngày đó.

Buổi tối ngày 13.9.2023, cả nước chìm trong đau thương, tang tóc thì bộ Văn Hoá lại hân hoan mở hội, lộng lẫy cờ đèn, tưng bừng hát múa ở Nhà Hát Lớn Hà Nội. Bộ trưởng cùng những quan chức hàng đầu bộ Văn Hoá xúng xính lễ phục, hớn hở mặt mày xem múa hát trong buổi lễ trao giải thưởng báo chí “Vì sự nghiệp phát triển văn hoá thể thao du lịch” ở ngay nơi 56 người dân Hà Nội vừa chết thảm trong toà nhà bốc cháy.

Bày ra giải thưởng báo chí “Vì sự nghiệp phát triển văn hoá thể thao du lịch” chỉ là tự đề cao hoạt động văn hoá thể thao du lịch. Tối ngày quốc tang, bộ Văn Hoá tập hợp báo chí cả nước về thủ đô hát bài đồng ca tán tụng công trạng, thành tích hoạt động văn hoá thể thao du lịch thời ông bộ trưởng đi đón quốc khách mà thô lỗ đẩy quốc khách ra rìa thăm đở.

Giải thưởng báo chí “Vì sự nghiệp phát triển văn hoá thể thao du lịch” chỉ là một hình thức tự ngắm mình, tự khen mình. Chẳng làm được tích sự gì để được cộng đồng biết đến thì phải tự khen mình để cộng đồng phải biết đến, phải ghi nhận sự có mặt của mình trong đời sống cộng đồng. Dân gian gọi tên kẻ vô tích sự chẳng được ai khen, phải tự khen mình bằng câu thành ngữ “Mèo khen mèo dài đuôi”.

Tạo ra giải thưởng trao cho bài báo viết về hoạt động văn hoá, thể thao, du lịch, bộ Văn Hoá, Thể thao và Du lịch đã tạo ra một tiền lệ, khởi xướng ra một tệ nạn loạn giải thưởng, tầm thường hoá giải thưởng quốc gia như xã hội đang loạn học vị, học hàm, tầm thường hoá học vị, học hàm.

Khi 17 bộ khác trong chính phủ, 4 cơ quan ngang bộ, 8 cơ quan thuộc chính phủ, rồi 63 tỉnh thành trên cả nước cũng bày đặt ra những giải thưởng “Vì sự nghiệp phát triển Lao động Thương binh Xã hội”, “Vì sự nghiệp phát triển Uỷ ban Dân tộc”, “Vì sự nghiệp phát triển Cao Bằng” ... Xã hội lại có thêm hàng trăm lễ lạt.

Đất nước quanh năm lễ lạt. Túi tiền ngân sách lại thêm teo tóp vì những khoản tiền tỉ chi lễ lạt, chi giải thưởng. Xã hội lại tràn ngập những giá trị giả bởi những giải thưởng tự ngắm mình, tự khen mình.

Kém văn hoá không phải chỉ ở hành xử của quan chức văn hoá. Kém văn hoá từ trong tư duy của những người lãnh đạo bộ Văn Hoá mà công văn số 3839/BVHTTDL-VP do thứ trưởng Tạ Quang Đông kí ngày 15.9.2023 là bằng chứng.

Loài người đã đi qua văn minh công nghiệp, bước vào văn minh tin học. Hai nền văn minh vĩ đại đã cho mỗi con người, dù chỉ là dân thường đều có tư thế công dân, có nghĩa vụ công dân, có vai trò, có trách nhiệm, có tiếng nói với mọi diễn biến trong đời sống xã hội đất nước. Văn minh tin học còn cho con người tư thế loài người, nghĩa vụ loài người, có trách nhiệm lo toan mọi vụ việc, mọi vấn đề tác động đến đời sống con người, liên quan đến số phận con người.

Người dân phải lên tiếng về những hành xử phản văn hoá, phản nhân văn của lãnh đạo bộ Văn Hoá là quyền và trách nhiệm công dân của người dân. Nhưng lãnh đạo bộ Văn Hoá, Thể Thao và Du Lịch vẫn tư duy như thời trung cổ, coi người dân chỉ là bầy đàn nô lệ, chỉ biết chấp nhận và cam chịu, không có quyền công dân. Vẫn tư duy sùng bái quyền lực, coi lãnh đạo có quyền lực quốc gia như thần thánh, người dân chỉ được phục tùng chứ không được phán xét lãnh đạo.

Người dân lên tiếng về những hành xử phản thẩm mỹ, phản văn hoá được khái quát trong từ phản cảm của lãnh đạo bộ Văn Hoá thì công văn 3839/BVHTTDL-VP ngày 15.9.2023 của bộ Văn Hóa lại vu cho những tiếng nói trách nhiệm công dân là “bình luận phản cảm”, đòi bộ Thông tin – Truyền thông xử lí người dân sử dụng quyền công dân, thực hiện trách nhiệm công dân.

Phải hiểu công việc mới có thể làm được việc. Phải có lượng vốn văn hoá mới có thể làm văn hoá. Từ ông bộ trưởng bộ Văn Hoá đến cả bộ máy làm văn hoá quốc gia đều hành xử và tư duy phản văn hoá, không hiểu thế nào là văn hoá mà vẽ ra chương trình chấn hưng văn hoá rồi đòi ngân sách nghèo của nước chi 350.000 tỉ đồng, sẽ là thảm hoạ văn hoá như thảm hoạ kinh tế thời thủ tướng Ba Dũng không có lượng vốn về kinh tế cũng vung tiền chi hàng trăm ngàn tỉ tiền cho những quả đấm thép kinh tế, để những tập đoàn Vinashine của Phạm Thanh Bình, tập đoàn Vinalines của Dương Chí Dũng rước về tàu Hoa Sen cũ nát, rước về ụ nổi chỉ là đồng sắt vụn.

Phạm Thanh Bình nhận án mười năm tù. Dương Chí Dũng nhận án tử hình. Thủ tướng Dũng bình yên về hưu mong “làm người tử tế” nhưng gây thảm hoạ kinh tế cho đất nước mà không chịu trách nhiệm, làm sao có thể là người tử tế. Từ tấm gương của ông thủ tướng Ba Dũng, ông bộ trưởng Văn Hoá mà không có lượng vốn văn hoá nên từ chức, tránh gây thêm thảm hoạ văn hoá cho đất nước.

[Chấn hưng văn hóa, từ công quỹ đến tài sản cá nhân](#)

19/09/2023

Trần Văn

Capture à partir de : [voatiengviet](https://voatiengviet.com)

screenshot of Zing News (Public domain)

Ông Nguyễn Phú Trọng thường xuyên bày tỏ sự tự hào về nỗ lực xây dựng hệ thống đạt tới “tiền hô hậu ủng, nhất hô bá ứng, trên dưới đồng lòng, dọc ngang thông suốt”. Hình minh họa.

Sở dĩ Bộ VH TTDL bị chỉ trích kịch liệt bởi tối 13/9/2023 vẫn tổ chức “Lễ trao Giải Báo chí toàn quốc Vì sự nghiệp phát triển Văn hóa Thể thao Du lịch lần thứ nhất” sau khi chung cư mini tại quận Thanh Xuân, Hà Nội phát hỏa lúc rạng sáng 13/9/2023, khiến 56 người Việt thiệt mạng.

Người sử dụng mạng xã hội Việt ngữ đang chuyền cho nhau xem công văn số 3893/BVH TTDL-VP do Bộ Văn hóa Thể thao Du lịch (VH TTDL) soạn và gửi Bộ Thông tin Truyền thông (TTTT) hôm 15/9/2023 đề đề nghị “*phối hợp xử lý các tài khoản mạng xã hội đăng thông tin xuyên tạc*” (1).

Theo công văn vừa đề cập thì... *một số tài khoản trên mạng xã hội đã lợi dụng vụ cháy chung cư mini tại quận Thanh Xuân, Hà Nội để bình luận phản cảm, trái chiều, liên quan đến lãnh đạo đảng, nhà nước, lãnh đạo các ban, bộ ngành trung ương và địa phương tham dự “Lễ trao Giải Báo chí toàn quốc Vì sự nghiệp phát triển Văn hóa Thể thao Du lịch Lần thứ nhất”, làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh dự, uy tín và gây mất niềm tin trong nhân dân. Do vậy, Bộ VH TTDL đề nghị Bộ TTTT chỉ đạo các cơ quan chức năng có biện pháp xử lý đối với các tài khoản trên mạng xã hội bị Bộ VH TTDL liệt kê trong danh sách đính kèm.*

Sở dĩ Bộ VH TTDL bị chỉ trích kịch liệt bởi tối 13/9/2023 vẫn tổ chức “Lễ trao Giải Báo chí toàn quốc Vì sự nghiệp phát triển Văn hóa Thể thao Du lịch lần thứ nhất” sau khi chung cư mini tại quận Thanh Xuân, Hà Nội phát hỏa lúc rạng sáng 13/9/2023, khiến 56 người Việt tử nạn. Bộ VH TTDL cho rằng, bộ vẫn tổ chức đàn ca, múa hát mừng công vì “*chương trình đã có sự chuẩn bị từ trước*”, thuộc loại “*trang trọng, thiết thực, hiệu quả, có sự phối hợp chặt chẽ giữa các cơ quan, đơn vị, cá nhân*”, đặc biệt là... “*có sự tham dự của lãnh đạo Ban Tuyên giáo Trung ương (TGTU), Bộ TTTT*” nên đừng như vì vậy mà lãnh đạo Ban TGTU và Bộ TTTT cần... “*hành động*”!

“Lẽ” khiến lãnh đạo Bộ VH TTDL vừa bị chỉ trích nặng nề lại liên quan đến... “*văn hóa*”! Cách nay chừng mười ngày, “*văn hóa*” đã từng là lý do khiến Bộ VH TTDL bị thiên hạ dè bĩu vì bộ dự định xin cấp 350.000 tỉ để thực hiện “*Chương trình mục tiêu quốc gia về chấn hưng, phát triển văn hóa, xây dựng con người Việt Nam giai đoạn 2025-2035*”.

Nếu chẳng may “*chương trình*” được duyệt thì từ 2025 đến 2035, mỗi năm chính quyền Việt Nam sẽ cấp cho Bộ VH TTDL khoảng 35.000 tỉ để xây các trung tâm văn hóa – thể thao, thư viện, bảo tàng trải dài từ các tỉnh xuống đến các huyện, xã,... Khoản này gấp rưỡi mức chi tiêu hàng năm cho y tế - dao động từ 20.000 tỉ đến 25.000 tỉ/năm **(2)**.

Việt Nam đã từng dốc tiền xây dựng hệ thống nhà văn hóa, thư viện, nhà truyền thống, nhà triển lãm,... từ phường – xã lên đến quận – huyện, tỉnh – thành rồi phá bỏ, không ít cơ sở trong nhóm được gọi là “*thiết chế văn hóa XHCN*” này đã được chuyển từ sở hữu toàn dân thành tài sản cá nhân.

Ai thuộc thế hệ sinh từ đầu thập niên 1980 trở về trước cũng có thể trả lời câu hỏi, “*thiết chế văn hóa*” từng hiện hữu và vừa nhắc lại đã đóng góp những gì cho “*phát triển văn hóa, xây dựng con người*”? Thế thì tại sao lại khai quật, đề nghị dùng đến 350.000 tỉ đồng để “*tô son, trát phấn*” cho thứ đã được tổng táng ấy?

“*Chương trình mục tiêu quốc gia về chấn hưng, phát triển văn hóa, xây dựng con người Việt Nam giai đoạn 2025-2035*” mà Bộ VH TTDL giới thiệu hồi đầu tháng này là sản phẩm của “*Hội nghị Văn hóa Toàn quốc lần thứ hai*” được tổ chức hồi tháng 11 năm 2021, cách Hội nghị Văn hóa Toàn quốc lần thứ nhất (1946) tới 75 năm.

Vì sao 75 năm sau đảng CSVN mới tổ chức “*hội nghị văn hóa toàn quốc*” lần thứ hai? Cứ nhìn vào tình trạng kinh tế - xã hội càng ngày càng bi đát, nhân tâm – dân ý càng ngày càng bất lợi cho việc giữ gìn và duy trì độc quyền lãnh đạo của đảng CSVN ắt sẽ tìm được câu trả lời.

Khi CNXH hết thiêng, đảng CSVN tự đồng hóa chính họ với “*văn hóa*”: *Đại hội lần thứ 13 của đảng ta tiếp tục phát triển tư duy mới, xác định văn hóa phải thật sự là nền tảng tinh thần của xã hội, soi đường cho quốc dân đi, khẳng định văn hóa và con người là sức mạnh nội sinh để phát triển đất nước phồn vinh và hạnh phúc (3)*...

Trong diễn văn khai mạc “*Hội nghị Văn hóa Toàn quốc lần thứ hai*”, ông Nguyễn Phú Trọng, khẳng định, “*chấn hưng văn hóa*” là: *Xây dựng nền văn hóa Việt Nam phát triển toàn diện, hướng đến chân - thiện - mỹ, thấm nhuần tinh thần dân tộc, tính nhân văn, dân chủ và khoa học, làm cho văn hóa trở thành nền tảng tinh thần vững chắc của xã hội (4).*

Tuy nhiên đến giờ, “*chấn hưng văn hóa*” lại trở thành kế hoạch khai thác công quỹ để xây đủ thứ theo kiểu phong trào. Ai tin rằng cứ đổ tiền ra xây Trung tâm văn hóa, Nhà hát, Bảo tàng, Nhà văn hóa, Nhà Truyền thống, Thư viện,... là “*nền tảng tinh thần của xã hội*” tự nhiên trở thành... “*vững chắc*”?

Ai tin Bộ VH-TT-DL – nơi vừa giới thiệu “*Chương trình mục tiêu quốc gia về chấn hưng, phát triển văn hóa, xây dựng con người Việt Nam giai đoạn 2025-2035*” và cũng là nơi vừa long trọng tổ chức “*Lễ trao Giải Báo chí toàn quốc Vì sự nghiệp phát triển Văn hóa Thể thao Du lịch lần thứ nhất*” – có khả năng “*hướng đến chân - thiện - mỹ, thấm nhuần tinh thần dân tộc, tính nhân văn, dân chủ và khoa học*” như ông Trọng khẳng định khi thân nhiên tổ chức đàn ca, múa hát bất kể 56 đồng loại và cũng là đồng bào vừa tử nạn hết sức thảm thương, đồng thời khăng khăng đòi “*các cơ quan chức năng phối hợp xử lý*” những người đã phê phán bộ này.

Tổng Bí thư đảng CSVN là nhân vật thường xuyên bày tỏ sự tự hào về nỗ lực xây dựng hệ thống đạt tới “*tiền hô hậu ủng, nhất hô bá ứng, trên dưới đồng lòng, dọc ngang thông suốt*” (6). “*Chấn hưng văn hóa*” do ông Nguyễn Phú Trọng khởi xướng là ví dụ mới nhất cho thấy tuy có “*tiền hô hậu ủng, nhất hô bá ứng, trên dưới đồng lòng*” nhưng “*dọc ngang không... thông*” vì “*hậu ủng*” hay “*bá ứng*” hoặc “*đồng lòng*” chỉ là để tìm lợi nhỏ cho cá nhân, cho nhóm chứ không phải mưu lợi lớn cho dân tộc, cho xứ sở. “*Thông*” đến... túi mấy gang khi “*chấn hưng văn hóa*” được nặn thành gói 350.000 tỉ để xây đủ thứ và cứ thối mả, góp ý là thành... “*xuyên tạc*”, phải xử lý?

Chú thích

(1)

<https://www.facebook.com/photo?fbid=10223858864874642&set=pcb.10223858899675512>

(2)

<https://thuenhanuoc.vn/tapchi/chuyen-muc/tai-chinh-tien-te/ngan-sach-luon-uu-tien-b-o-tri-chi-cho-linh-vuc-y-te>

(3)

<https://tuoitre.vn/hoi-nghi-van-hoa-2021-chan-hung-van-hoa-dong-luc-thuc-day-phat-t-rien-kinh-te-xa-hoi-20211124165445853.htm>

(4)

<https://hanoimoi.com.vn/tin-tuc/Van-hoa/1018243/toan-van-phat-bieu-cua-tong-bi-thu-nguyen-phu-trong-tai-hoi-nghi-van-hoa-toan-quoc>

(5) <https://tienphong.vn/chan-hung-van-hoa-post1567462.tpo>

(6)

<https://vietnamnet.vn/tien-ho-hau-ung-nhat-ho-ba-ung-tren-duoi-dong-long-doc-ngan-g-thong-suot-820846.html>

Tiền chỉ mua được cơ sở vật chất cho ngành quản lý văn hóa, không thể chấn hưng được văn hóa

Capture à partir de : [baotienngdan](https://baotienngdan.com)

[Chu Hồng Quý](#)

11-9-2023

Văn hóa là một phạm trù Triết học, cùng với các quan điểm về: Chính trị, Cơ chế quyền lực, Đạo đức, Triết học, Tôn giáo, Nghệ thuật... tạo nên Kiến trúc thượng tầng xã hội, với những thể chế tương ứng: Nhà nước, đảng phái, giáo hội, các đoàn thể... được hình thành trên một Cơ sở hạ tầng xã hội nhất định.

Tất cả các yếu tố của Kiến trúc thượng tầng đều liên quan mật thiết với Cơ sở hạ tầng của nó. Xã hội ra sao sẽ phản ánh nền Kinh tế như vậy. Nhà nước ra sao sẽ phản ánh Chính trị, Văn hóa như thế.

Kiến trúc thượng tầng là những hiện tượng xã hội, biểu hiện tập trung đời sống văn hóa tinh thần của xã hội, là bộ mặt tinh thần tư tưởng của hình thái Kinh tế – Xã hội. Nó đóng vai trò quan trọng cùng các bộ phận khác trong xã hội, hợp thành cơ cấu hoàn chỉnh của hình thái Kinh tế – Xã hội.

Văn hóa là hương, sắc, là hình thức bên ngoài để phản ánh một thượng tầng Kiến trúc xã hội trong một hình thái Kinh tế – Xã hội nhất định.

Cơ sở hạ tầng quyết định nội dung và tính chất của Kiến trúc thượng tầng, nội dung và tính chất của Kiến trúc thượng tầng là sự phản ánh đối với Cơ sở hạ tầng. Tương ứng với một Cơ sở hạ tầng sẽ sản sinh

ra một Kiến trúc thượng tầng phù hợp, có tác dụng bảo vệ Cơ sở hạ tầng đó.

Cơ sở hạ tầng quyết định sự biến đổi của Kiến trúc thượng tầng. Những biến đổi trong Cơ sở hạ tầng tạo ra nhu cầu khách quan phải có sự biến đổi trong Kiến trúc thượng tầng. Do đó, sự biến đổi của Kiến trúc thượng tầng là sự phản ánh đối với sự biến đổi của Cơ sở hạ tầng. Tính chất phụ thuộc của Kiến trúc thượng tầng vào Cơ sở hạ tầng có nguyên nhân từ vai trò quyết định của kinh tế đối với toàn bộ các lĩnh vực hoạt động của xã hội.

Liệu cái đề án 350 ngàn tỷ kia có rảnh hơi, tham vọng làm cách mệnh, thay đổi mô hình nhà nước, đảng phái, các tổ chức tôn giáo, các đoàn thể của hệ thống chính trị để đưa đến thay đổi cả hình thái Kinh tế – Xã hội, nhằm chấn hưng Văn hóa?

Coi chừng, không chấn hưng được lại bị chấn thương, thì cũng chẳng oan đâu.

Cần hiểu đúng văn hóa

Capture à partir de : [baotienngdan](https://baotienngdan.com)

Nguyễn Đình Công

10-9-2023

Ở Việt Nam, bây giờ ngoài những tai họa về vật chất và tinh thần do con người gây ra, gần đây người ta còn chuẩn bị gây một tai họa động trời bằng cách đề xuất **dự án chi 350 ngàn tỷ đồng để chấn hưng, phát triển văn hoá.**

Tai họa này, nếu xảy ra thì đó là do nguyên nhân hiểu quá sai về văn hóa, nhầm lẫn giữa bản chất của nó với những hoạt động, nhiệm vụ của Bộ Văn hóa. Nhầm lẫn này của người dân bình thường chỉ có hại về nhận thức, nhưng của lãnh đạo nhà nước, của Chính phủ và Quốc hội, để chấp nhận “những dự án tào lao”, bỏ tiền dân nhiều chục, nhiều trăm ngàn tỷ để cho một số người có cơ hội tham nhũng, phá nát nền kinh tế và văn hóa, thì đó là tội ác. (Tôi đã phát hiện ra các nhầm lẫn như vậy của lãnh đạo, giống như “Thấy rõ những vết bùn trên các vì sao” – thơ của Việt Phương).

Tôi có cảm nhận, những người đề xuất dự án đánh hơi được sự nhầm lẫn của lãnh đạo, nghĩ rằng có thể lợi dụng được để tham nhũng nên mới vạch ra dự án 350 ngàn tỷ như vậy.

Trước đây, khi phát hiện ra nhầm lẫn này, tôi đã viết và công bố bài **[Cần hiểu đúng bản chất của văn hóa](#)**, trong đó nêu 5 định nghĩa của Tự điển Tiếng Việt (do Hoàng Phê chủ biên). Xin chép lại hai định nghĩa đầu tiên, nguồn gốc gây ra nhầm lẫn cho một số người có trí tuệ bị hạn chế.

1.- Văn hóa là tổng thể những giá trị vật chất và tinh thần do con người sáng tạo ra,

2.- Văn hóa là những hoạt động của con người nhằm thỏa mãn nhu cầu đời sống tinh thần (là các hoạt động do Bộ Văn hóa điều hành, quản lý, như công việc xuất bản, biểu diễn, triển lãm, hội hè, di tích, bảo tàng v.v...).

Chấn hưng và phát triển văn hóa thuộc lĩnh vực ở định nghĩa 1, đó không phải là nhiệm vụ chính của Bộ Văn hóa. Không phải thứ gì dính tới chữ “văn hóa” thì do Bộ Văn hóa quản lý và điều hành.

Với ý nghĩ “Quốc gia hưng vong thất phu hữu trách”, tôi kêu gọi lãnh đạo nhà nước, Quốc hội, sớm hiểu đúng bản chất văn hóa, tránh bị nhầm lẫn giữa bản chất và hoạt động văn hóa, kịp thời ngăn chặn “Đề xuất vô cùng lạ” như tác giả Đoàn Bảo Châu đã viết:

<https://baotiengdan.com/2023/09/10/mot-de-xuat-la-vo-cung-la/>

Cần hiểu đúng “Bản chất của Văn hóa”

Nguyễn Đình Công

29-4-2023

Về hình thức, lãnh đạo và tuyên truyền của Đảng trình bày nhiều và khá hay về Văn hóa, thấy được vai trò của nó là một trong ba lĩnh vực quan trọng nhất của xã hội (Kinh tế, Chính trị, Văn hóa). Thế nhưng trong nhận thức của nhiều người, kể cả một số có danh vị, chức tước cao lại có nhầm lẫn về bản chất của văn hóa. Nhầm lẫn này kết hợp với một vài thứ khác làm cho họ trở thành những kẻ bẻm mép và dối trá, nói một đằng, làm một nẻo. Dối trá trong chiến trận là được phép, dối trá trong kinh tế và chính trị là tệ hại, dối trá trong văn hóa và giáo dục là trò vô luân mà người lương thiện không được phép làm, nếu cố tình làm thì chưa lương thiện.

Nhiều nhà nghiên cứu nhận xét rằng, Văn hóa là lĩnh vực khá phức tạp, dễ gây ra nhầm lẫn. Trong từ điển Tiếng Việt (GS Hoàng Phê chủ biên), từ Văn Hóa có 5 nội dung (ND) khác nhau, Đó là:

ND 1- Tổng thể những giá trị vật chất và tinh thần do con người sáng tạo ra,

ND 2- Những hoạt động của con người nhằm thỏa mãn nhu cầu đời sống tinh thần (là các hoạt động do Bộ Văn hóa điều hành, quản lý, như công việc xuất bản, biểu diễn, triển lãm, hội hè, di tích, bảo tàng v.v... Bộ Văn hóa hình như ít hoặc không quan tâm đến Văn hóa ở ND 1.)

ND 3- Tri thức, kiến thức khoa học (nói khái quát, như là học văn hóa, trình độ văn hóa phổ thông).

ND 4- Trình độ cao trong sinh hoạt xã hội, biểu hiện của văn minh (như là người có văn hóa cao hoặc kém văn hóa).

ND 5- Nền văn hóa của một thời kỳ lịch sử (như nền văn hóa Đông Sơn, nền văn hóa Núi Đọ...).

Bản chất của Văn hóa thể hiện ở ND 1. Khái niệm này có nội hàm phong phú, có ngoại diên rất rộng, vì thế có đến trên trăm định nghĩa, mỗi định nghĩa phản ánh một cách nhìn nhận và đánh giá khác nhau. Ngoài định nghĩa ở ND 1, xin dẫn thêm vài định nghĩa tiêu biểu.

+ Văn hóa là tổng hợp mọi phương thức sinh hoạt, ứng xử và giao tiếp.

+ Văn hoá là những giá trị vật chất và tinh thần còn lại sau thời gian, được cộng đồng xã hội tự nguyện lưu truyền từ đời này sang đời khác, thông qua các chuỗi sự kiện trong đời sống hàng ngày.

+ Văn hóa là tổng thể sống động các hoạt động và sáng tạo trong quá khứ và hiện tại. Qua các thế kỷ, hoạt động sáng tạo ấy đã hình thành nên một hệ thống các giá trị, các truyền thống và thị hiếu – những yếu tố xác định đặc tính riêng của mỗi dân tộc.

+ Vì lẽ sinh tồn cũng như mục đích của cuộc sống, loài người mới sáng tạo và phát minh ra ngôn ngữ, chữ viết, đạo đức, pháp luật, khoa học, tôn giáo, văn học, nghệ thuật, những công cụ sinh hoạt hằng ngày về mặc, ăn, ở và các phương thức sử dụng. Toàn bộ những sáng tạo và phát minh đó tức là văn hóa (Định nghĩa của Hồ Chí Minh).

Nhằm lẫn của nhiều người thể hiện ở chỗ, không phân biệt được rõ ràng BẢN CHẤT VĂN HÓA ở ND 1 với các Hoạt động văn hóa ở

ND2. Nguyên nhân trực tiếp gây ra sự nhầm lẫn này có lẽ do sự tồn tại và hoạt động của Bộ Văn hóa. Tôi xin lỗi độc giả khi đưa ra Luận điểm này (kết luận) mà không nêu các luận cứ để chứng minh. (Nêu ra vài luận cứ thì chưa đủ sức thuyết phục, mà nêu ra nhiều thì tôi không đủ sức vì đang bị kẹt vào thế “lực bất tòng tâm”).

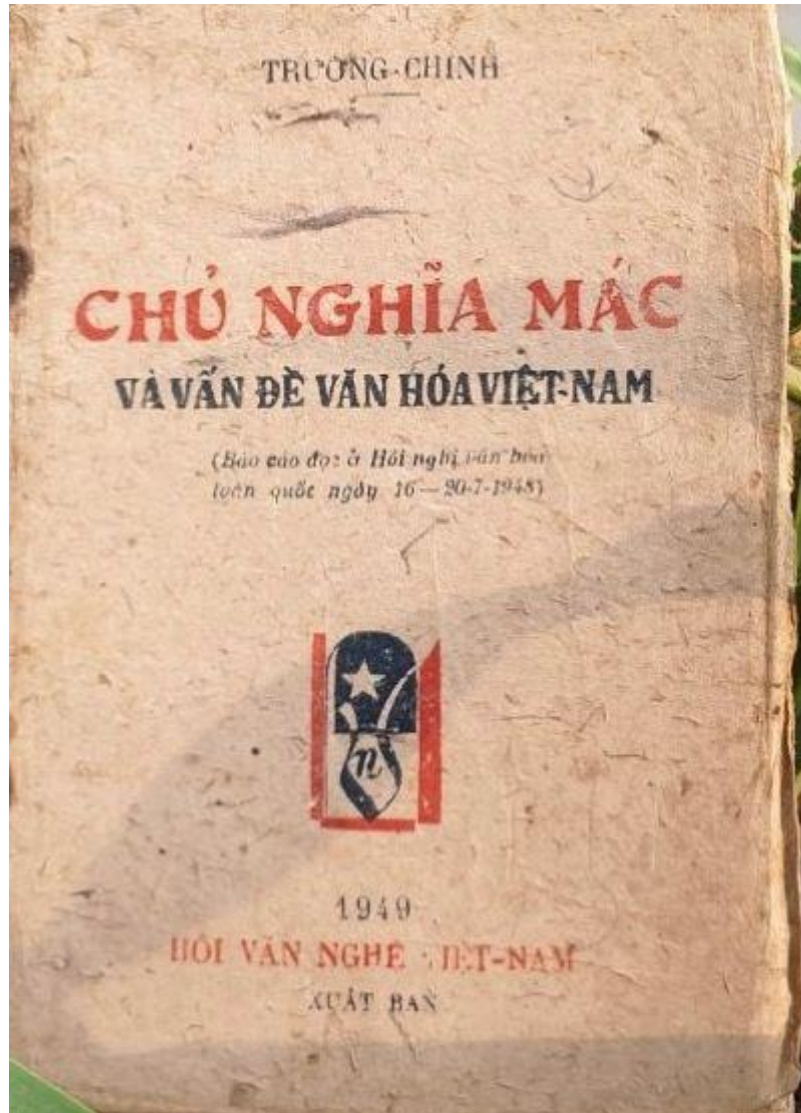
Sự nhầm lẫn này gây ra hiện tượng như sau: Một người (thậm chí người có cương vị rất cao) đang trình bày về những vấn đề liên quan đến Bản chất văn hóa thì lại đá vào các Hoạt động văn hóa và để cho chúng lấn át Bản chất. Nhầm như thế gây ra tác hại không những về nhận thức mà còn có hại trong thực tiễn, đến độ khi văn hóa xuống cấp, bản chất của văn hóa đang bị hủy hoại kéo theo sự tàn phá nền giáo dục mà không nhận ra, mà vẫn cứ nhơn nhơn tự hào về nền văn hóa “đậm đà bản sắc”.

Có văn hóa cá nhân, văn hóa của tôn giáo, của “đơn vị”, của vùng miền, của dân tộc. “Đơn vị” nói ở đây là một tổ chức đông người cùng hoạt động vì một mục đích như là Công ty, Tổng Công ty, Tập đoàn, Trường học v.v... Không phải đơn vị nào cũng có văn hóa riêng, nhưng chỉ những đơn vị có nền văn hóa tốt đẹp mới phát triển được bền vững. Một số thể hiện của văn hóa vùng miền, của dân tộc trở thành phong tục tập quán.

Văn hóa cá nhân là tập hợp những tính cách, đạo đức, thói quen của người đó. Văn hóa của tôn giáo được hình thành từ Giáo chủ. Văn hóa của đơn vị, của vùng miền, của dân tộc là tập hợp những suy nghĩ, những việc làm tốt đẹp đã trở thành thói quen. Mỗi ý nghĩ, mỗi việc làm như vậy trước tiên bắt đầu từ một người, những người khác thấy tốt, làm theo, dần dần trở thành phổ biến, tích tụ lại thành phong tục, thành văn hóa. Trong việc phổ biến, tích tụ này có vai trò của người dân và của người làm quản lý (chính quyền) trong đó vai trò của quản lý quan trọng hơn, đặc biệt là vai trò của người đứng đầu.

Trong mỗi đơn vị, mỗi đất nước, có những việc công rất cần, rất hay, mang lại nhiều lợi ích. Việc ấy có thể do một ai đó nghĩ ra và đề xuất, nhưng có được làm thành công hay không còn phụ thuộc vào nhận thức và tình cảm của người đứng đầu. Chỉ có thể làm thành công khi việc ấy trở thành nhận thức chắc chắn, thành tình cảm sâu sắc của người đứng đầu. Còn nếu không được như vậy thì phần lớn chỉ dừng lại ở mức hô vài khẩu hiệu, xong rồi đâu lại vào đó.

Quay trở lại với vấn đề Đảng và Văn hóa. Về hình thức, Đảng rất quan tâm đến văn hóa, có nhiều phát biểu hay và đúng, nhưng lại mắc vào vòng kim cô của Mác-Lênin mà không thoát ra được những chiếc bẫy dối trá tự giảng ra rồi tự đút cổ vào. Đó là chiếc bẫy cho rằng Mác – Lê là đỉnh cao trí tuệ của nhân loại, rằng Mác – Lê là văn hóa tiên tiến của thời đại.

Ảnh bìa sách: Chủ nghĩa Mác và vấn đề văn hóa Việt Nam” của Trương Chinh. NXB Hội Văn nghệ VN – 1949

Thực ra Mác – Lê chẳng có gì là văn hóa. Họ chủ trương làm cách mạng vô sản với động lực là sự thù hận giai cấp, rồi thiết lập thể chế vô sản chuyên chính của giai cấp công nhân vì cho rằng công nhân đại diện cho nền sản xuất tiên tiến. Thù hận không tạo ra văn hóa. Chuyên chính không tạo ra văn hóa và giai cấp công nhân không bao giờ đại diện cho nền sản xuất tiên tiến.

Chỉ xin dẫn ra vài thí dụ về việc Cộng sản Việt Nam vận dụng Mác – Lê để xem văn hóa ở chỗ nào. Đó là cải cách ruộng đất, là hợp tác hóa nông nghiệp, là cải tạo công thương nghiệp, là đàn áp phong trào Nhân văn, là độc quyền đảng trị tạo điều kiện cho một chính quyền

tham nhũng, là sự tuyên truyền dối trá về mọi mặt. (Hoặc như cách mạng văn hóa của Tàu Cộng).

Những người cho rằng có thể dựa vào Mác – Lê để làm chính trị và kinh tế là đã phạm sai lầm lớn, còn dựa vào Mác – Lê để phát triển Bản chất văn hóa thì sai lầm càng lớn hơn nhiều vì chủ nghĩa Mác – Lê chứa nhiều độc tố phản lại văn hóa của nhân loại. Đất nước này, khi lãnh đạo và quản lý chưa nhận ra tác hại của chủ nghĩa Mác – Lê và từ bỏ nó thì sự phát triển còn bế tắc.

[Một đề xuất lạ, vô cùng lạ!](#)

[Đoàn Bảo Châu](#)

10-9-2023

Văn hoá không phải là một công trình xây dựng mà cứ vẽ ra rồi đổ tiền vào là có được văn hoá. Văn hoá là tất cả những tập tục, thói quen, nếp sống, quan niệm sống, những giá trị vật thể và phi vật thể qua thời gian tích lũy, phát triển theo một thời gian cả trăm năm, nghìn năm để có được. Văn hoá là một cơ thể sống quá đồ sộ và bao trùm mọi ngóc ngách và hơi thở của cuộc sống.

Vậy các vị ở Bộ Văn hoá, Thể thao và Du lịch sẽ làm gì với 350.000 tỉ đồng, tầm 15 tỉ đô la để chấn hưng, phát triển văn hoá?

Ai là người có đủ tâm, đủ tâm để có thể triển khai một dự án to đùng với số tiền khổng lồ như vậy? Người đề xuất dự án “táo bạo” này đã viết được bao nhiêu cuốn sách giá trị về văn hoá để có thể được tin tưởng trao quyền tiêu tiền?

Văn hoá không cần sự vẽ vời mang tên dự án để chấn hưng và phát triển. Nó là một cơ thể sống đang biến chuyển hàng ngày, từng giờ, từng phút.

Không có dự án nào nó cũng vẫn sống và phát triển. Nó không phải là một cái cây để các vị có thể mua một loại thuốc kích thích Made in China, đổ vào là nó lớn lên vùn vụt.

Tôi thấy cái đề xuất này là vô cùng kì cục, vô lý và buồn cười và có thể đây là một thứ văn hoá vẽ dự án ở Việt Nam.

Tôi đã thấy những làng văn hoá mà cái đầu tư duy nhất là cái biển to tướng ở đầu làng, bên trong không có hoạt động gì, hoàn toàn trống rỗng và nhợt nhạt.

350.000 tỉ là số tiền cực lớn, đặc biệt với một đất nước nghèo như Việt Nam. Đề xuất này không nên được phê duyệt và nếu có số tiền này thì nên đầu tư vào những thứ thiết thực cho kinh tế như cơ sở hạ tầng giao thông, trường học, bệnh viện...

Được trao một số tiền lớn, không hiểu bản chất văn hoá là gì, với quan niệm thô thiển về văn hoá, với cách làm cầu thả, nặng về hình thức thì số tiền xương máu từ thuế của dân sẽ rơi vào túi quan tham.

Quan tham các tỉnh sẽ thi nhau xin ngân sách để “chấn hưng” văn hoá của tỉnh. Tượng đài sẽ mọc lên như nấm, rồi sẽ nứt nát hoang phế. Khi ngắm tượng đài, cái đói, cái đau buồn của dân sẽ không hề được giảm đi mà chỉ tăng lên.

Bao nhiêu phần trăm của số tiền ấy sẽ biến thành biệt phủ và siêu xe cho các cậu ấm, cô chiêu?

Văn hoá không cần dự án để phát triển, văn hoá cần những những cái đầu thông tuệ để khai trí cho dân chúng, cần những con tim thực sự biết đập cho đất nước chứ không phải dạng mồm thì hô “do dân” “vì dân” nhưng đầu thì nhắm đếm hôm nay nhận được bao phong bì, va li tiền hay “quà” đáng giá tiền tỉ.

Xin hãy dùng thời gian để làm việc thực sự hữu ích cho đất nước, đừng vẽ vờ lảng nhãng! Một thứ lảng nhãng được phê duyệt sẽ thấm dấm nước mắt và mang âm hưởng của tiếng khóc, tiếng rên xiết của dân đen.

[Nói gì và nghĩ gì?](#)

Capture à partir de :[baotienngdan](https://baotienngdan.com)

[Phạm Quang Long](#)

18-9-2023

Sáng nay, các công sở, trường học ở Hà Nội dành một phút tưởng niệm các nạn nhân trong vụ cháy thảm khốc. Máy hôm nay Hà Nội đã cho tạm ngừng các hoạt động vui chơi giải trí công cộng. Vì muốn chia sẻ nỗi đau với người gặp nạn. Không ít thông báo của các gia đình hảo tâm mời gia đình những người trong vụ cháy chưa có chỗ ở đến ở tạm nhà mình – một sự chia sẻ vô cùng cần thiết, kịp thời, đáng trọng. Bao nhiêu người đã đến đặt hoa, đóng góp vào quỹ giúp đỡ người bị nạn không cần ai kêu gọi. Thủ tướng, Bí thư Hà Nội đã đến tận nơi chỉ đạo giải quyết hậu quả, thăm hỏi người bị nạn...

Người ta phê phán gay gắt màn múa hát trong lễ trao giải báo chí do Bộ Văn hóa Thể thao và Du lịch tổ chức và lấy làm tiếc vì hôm ấy Ban tổ chức không dành một phút tưởng nhớ người đã khuất và cắt màn hát múa đi. Dù việc đã định rồi nhưng vẫn có cách vừa được việc, vừa hợp đạo lý chứ để thế thì thờ ơ và vô tâm quá. Người ta phẫn nộ khi các nhà hát vẫn biểu diễn như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Đó là sự phê phán và phẫn nộ theo lẽ phải thông thường.

Đọc cái công văn của Bộ Văn hoá Thể thao và Du lịch gửi cho Bộ Thông tin và Truyền thông về việc “xử lý” những trang mạng phê phán chuyện này rò rỉ ra ngoài mà ngán ngẩm. Ngán tư duy của quan chức, ngán cách ứng xử thiếu nhạy cảm đạo lý, thiếu chuyên nghiệp khi gặp tình huống không như ý. Đó là cách hành xử có nguồn gốc từ tâm lý luôn nghĩ mình đúng, cho rằng mình có quyền thì làm gì là việc của mình không ai được can thiệp, rằng mạng xã hội là thứ “vớ vẩn”, rằng muốn bịt miệng ai thì cứ dùng quyền lực mà làm, bất chấp tâm trạng xã hội...

Cái tâm lý “cha mẹ dân” từ ngày xưa ngày xưa tưởng đã tiết nọc rồi giờ đang trở thành nếp nghĩ của không ít quan chức, trong khi họ cứ leo lên nhận mình là “công bộc”.

Người xưa dạy “nó lú có chú nó khôn”, “học ăn học nói, học gói, học mở” không phải chỉ dành cho trẻ con đâu. Sai thì sửa, có lỗi thì sửa lỗi mới khá lên được. Đảng này đã sai lại còn dờ, càng làm càng sai, cái sai sau dở hơn cái trước.

Các vị đang làm phận sự được giao, khi sai không biết nhận lỗi, không chịu sửa lại còn dọa dân thì hết thuốc chữa thật. Nên chọn cách về làm dân thường là tốt nhất. Chả biết có ích gì cho xã hội không nhưng ít nhất không gây ức chế cho nhiều người. Cũng là cực chẳng đã thôi nhưng đó là cách “coi được” nhất.

Tác giả: Ông Phạm Quang Long là [cựu giám đốc Sở Văn hoá thành phố Hà Nội \(2003-2005\)](#).

[Chít mày chưa!](#)

Capture à partir de : [baotiengdan](#)

[Chu Mộng Long](#)

17-9-2023

Trên mạng lan truyền một công văn rất văn hoá của Bộ Văn hoá với nội dung đề nghị xử phạt những tiếng nói phản đối Bộ Văn hoá đã tổ

chức hoạt động vui chơi giải trí trong không khí tang lễ cho 56 nạn nhân trong vụ hoả hoạn ở chung cư mini.

Lí do, những tiếng nói phản đối đó đã lợi dụng cái chết của 56 nạn nhân trong vụ cháy chung cư làm mất uy tín của lãnh đạo Đảng và Nhà nước và niềm tin của người dân đối với ngành văn hoá.

Cái chết của 56 nạn nhân là không thể “lợi dụng”, vì có dùng những xác chết ấy ném vào nhà ngài Bộ trưởng Bộ Văn hoá thì cũng chẳng lợi ích gì, hiểu chưa?

Số: 3893 /BVHTTDL-VP

V/v phối hợp xử lý các tài khoản mạng xã hội
đăng thông tin xuyên tạc

Hà Nội, ngày 15 tháng 9 năm 2023

Kính gửi: Bộ Thông tin và Truyền thông

Ngày 13/9/2023, Bộ Văn hóa, Thể thao và Du lịch, Hội Nhà báo Việt Nam chủ trì, phối hợp với Ban Tuyên giáo Trung ương và các cơ quan liên quan tổ chức Lễ trao “Giải báo chí toàn quốc Vì sự nghiệp phát triển Văn hóa, Thể thao và Du lịch” lần thứ Nhất tại Nhà hát Lớn Hà Nội với mục đích ghi nhận, tôn vinh, khen thưởng các tác giả, nhóm tác giả có tác phẩm xuất sắc và các tập thể, cá nhân có đóng góp tích cực trong quá trình tham gia Giải cũng như đối với sự nghiệp phát triển văn hoá, thể thao và du lịch. Chương trình đã được chuẩn bị từ trước và có sự tham dự của Lãnh đạo Ban Tuyên giáo Trung ương, Bộ Thông tin và Truyền thông, các Ban, Bộ, ngành, đoàn thể Trung ương. Chương trình được tổ chức trang trọng, thiết thực, tiết kiệm, hiệu quả, có sự phối hợp chặt chẽ giữa các cơ quan, đơn vị và cá nhân liên quan trong quá trình triển khai thực hiện.

Tuy nhiên, sau khi sự kiện diễn ra, một số tài khoản Facebook, mạng xã hội lợi dụng bối cảnh vụ cháy chung cư mini tại quận Thanh Xuân, Hà Nội để xuyên tạc và có những bình luận phản cảm, trái chiều liên quan đến Lãnh đạo Đảng, Nhà nước; Lãnh đạo các Ban, Bộ, ngành Trung ương và địa phương tham dự Lễ trao “Giải báo chí toàn quốc Vì sự nghiệp phát triển Văn hóa, Thể thao và Du lịch” lần thứ Nhất, làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh dự, uy tín và gây mất niềm tin trong nhân dân (xin gửi kèm theo hình ảnh một số tài khoản và bình luận liên quan).

Bộ Văn hóa, Thể thao và Du lịch trân trọng đề nghị Bộ Thông tin và Truyền thông chỉ đạo các cơ quan chức năng có biện pháp xử lý đối với các thông tin và tài khoản Facebook, mạng xã hội nêu trên.

Bộ Văn hóa, Thể thao và Du lịch giao Văn phòng Bộ là đầu mối tiếp nhận thông tin và phối hợp với Quý Bộ trong quá trình giải quyết.

Trân trọng./

Nơi nhận:

- Như trên;
- Bộ trưởng (để báo cáo);
- Lưu: VT, VP (THTT), HL.05.

Đầu mối thông tin liên hệ: Đ/c Nguyễn Hữu Ngọc, Phó Chánh Văn phòng Bộ VHTTDL.
Số Điện thoại: 0978.252.258.

Ảnh trên mạng

Không biết trong danh sách những người bị xử phạt có những ai? Theo tôi biết, tiếng nói phản đối gồm có Báo Thanh niên, ông Nguyễn Thế Kỷ, nguyên Phó ban tuyên giáo trung ương, đương kim Chủ tịch Hội đồng lý luận phê bình trung ương. Gây mất uy tín cho Bộ Văn hoá còn có nhà báo, đại tá công an Nguyễn Như Phong, nhà báo Hoàng Đức Truật, nhà văn Trần Thanh Cảnh. Các ông nhà báo, nhà văn này đòi cách chức Bộ trưởng Nguyễn Văn Hùng, khiến cho ngài Bộ trưởng

chẳng còn mặt mũi nào để đứng ra “chấn hưng văn hoá” cho nước nhà!

Tiếng nói có ảnh hưởng, gây dư luận xấu phải là tiếng nói của những người kể trên. Hạng không tên tuổi không đáng kể. Phạt cho chừa cái tội nhân danh văn hoá tang lễ truyền thống cổ hủ để phủ nhận văn hoá hội hè hiện đại, văn minh.

Nhà tôi vừa rồi có đại tang. Giả định trong nhà bọn trẻ nhảy múa hát ca hay hàng xóm hát karaoke ăn mừng, tôi cũng không dám phản đối. Vì rất sợ chúng nhân danh văn hoá báo chính quyền phạt cho thì mất mười triệu.

Chủ tịch Hà Nội lệnh dừng hoạt động vui chơi giải trí trên địa bàn Hà Nội ư? Láo! Vì dẫu là trên địa bàn Hà Nội, nhưng Bộ Văn hoá là cấp thiên đình chứ không phải thuộc quyền cai quản của một ông chủ tịch thành phố. Nhớ chừa?

Ai khiến người chết chết không đúng nơi đúng lúc gây ảnh hưởng đến cuộc vui của bọn trẻ? Dẹp ngay tang lễ đi có phải đạo không? “Chấn hưng văn hoá” là làm cho mọi người hạnh phúc ngay trong tang gia chứ chẳng lẽ phải u sầu và chết theo người chết?

Các đối tượng: Báo Thanh niên, Nguyễn Thế Kỷ, Nguyễn Như Phong, Hoàng Đức Truật, Trần Thanh Cảnh chuẩn bị tiền nộp phạt đi để còn được miễn truy tố trách nhiệm hình sự!

[Hãy dùng quyền lực đúng cách và có văn hoá](#)

Capture à partir de :[baotienngdan](#)

[Đoàn Bảo Châu](#)

18-9-2023

Đây là công văn của một bộ đáng nhẽ phải có văn hoá ứng xử đáng được coi là mẫu mực nhất.

Nhà có tang thì mọi hoạt động vui chơi, kỉ niệm nọ kia phải hoãn. Đây là một cách ứng xử rất cơ bản mà không chỉ người Việt Nam mà dân tộc nào trên thế giới cũng có.

Số: 3893 /BVHTTDL-VP
V/v phối hợp xử lý các tài khoản mạng xã hội
đăng thông tin xuyên tạc

Hà Nội, ngày 15 tháng 9 năm 2023

Kính gửi: Bộ Thông tin và Truyền thông

Ngày 13/9/2023, Bộ Văn hóa, Thể thao và Du lịch, Hội Nhà báo Việt Nam chủ trì, phối hợp với Ban Tuyên giáo Trung ương và các cơ quan liên quan tổ chức Lễ trao “Giải báo chí toàn quốc Vì sự nghiệp phát triển Văn hóa, Thể thao và Du lịch” lần thứ Nhất tại Nhà hát Lớn Hà Nội với mục đích ghi nhận, tôn vinh, khen thưởng các tác giả, nhóm tác giả có tác phẩm xuất sắc và các tập thể, cá nhân có đóng góp tích cực trong quá trình tham gia Giải cũng như đối với sự nghiệp phát triển văn hoá, thể thao và du lịch. Chương trình đã được chuẩn bị từ trước và có sự tham dự của Lãnh đạo Ban Tuyên giáo Trung ương, Bộ Thông tin và Truyền thông, các Ban, Bộ, ngành, đoàn thể Trung ương. Chương trình được tổ chức trang trọng, thiết thực, tiết kiệm, hiệu quả, có sự phối hợp chặt chẽ giữa các cơ quan, đơn vị và cá nhân liên quan trong quá trình triển khai thực hiện.

Tuy nhiên, sau khi sự kiện diễn ra, một số tài khoản Facebook, mạng xã hội lợi dụng bối cảnh vụ cháy chung cư mini tại quận Thanh Xuân, Hà Nội để xuyên tạc và có những bình luận phản cảm, trái chiều liên quan đến Lãnh đạo Đảng, Nhà nước; Lãnh đạo các Ban, Bộ, ngành Trung ương và địa phương tham dự Lễ trao “Giải báo chí toàn quốc Vì sự nghiệp phát triển Văn hóa, Thể thao và Du lịch” lần thứ Nhất, làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh dự, uy tín và gây mất niềm tin trong nhân dân (xin gửi kèm theo hình ảnh một số tài khoản và bình luận liên quan).

Bộ Văn hóa, Thể thao và Du lịch trân trọng đề nghị Bộ Thông tin và Truyền thông chỉ đạo các cơ quan chức năng có biện pháp xử lý đối với các thông tin và tài khoản Facebook, mạng xã hội nêu trên.

Bộ Văn hóa, Thể thao và Du lịch giao Văn phòng Bộ là đầu mối tiếp nhận thông tin và phối hợp với Quý Bộ trong quá trình giải quyết.

Trân trọng,

Nơi nhận:

- Như trên;
- Bộ trưởng (để báo cáo);
- Lưu: VT, VP (THTT), HL.05.

Đầu mối thông tin liên hệ: Đ/c Nguyễn Hữu Ngọc, Phó Chánh Văn phòng Bộ VHTTDL.
Số Điện thoại: 0978.252.258.

Ảnh trên mạng

Tôi không lên tiếng về cái sự kiện kia, bởi tôi có phần thông cảm với công tác chuẩn bị sự tốn kém khi phải hoãn một sự kiện đã được chuẩn bị nhưng cái công văn này thì không chấp nhận được.

Khi thấy một sự việc không hợp lý, người dân hay một thành viên nào đấy của xã hội có quyền lên tiếng phản đối. Bộ Văn Hoá lại đòi trừng trị những tiếng nói có trách nhiệm với xã hội.

Những sự phản đối có tính xây dựng, họ là những người thấu cảm với nỗi đau mất mát của mấy chục người thiệt mạng một cách vô cùng đau đớn, vô cùng kinh hoàng khi cả gia đình cùng chết mà không ai giúp được ai.

Nỗi đau là vô cùng lớn, sự thương cảm có thể biến thành những câu viết nặng nề, điều ấy người có văn hoá sẽ thông cảm được, sẽ hiểu được và nếu là người có văn hoá, người ta sẽ cúi đầu xin lỗi vì đã có hành động, trong trường hợp này là một hoạt động không hợp lý với nỗi đau mà xã hội đang cảm nhận, đang gánh chịu.

Không! Bộ Văn Hoá nhất định không chọn cách ứng xử có văn hoá ấy. Bộ đã quyết tâm thể hiện rằng chúng ta cần rất nhiều nghìn tỉ để phục hưng văn hoá bằng chính hành động ra một công văn đòi một bộ khác xuống tay trừng phạt.

Quyền lực cần dùng đúng chỗ là thực thi công lý, nếu không quyền lực ấy sẽ gây ra sự bức xúc lớn hơn trong lòng dân chúng.

Tôi đề nghị Bộ Văn Hoá nên xin lỗi người dân vì cả hai việc, tổ chức một sự việc không đúng chỗ, đúng lúc và ra một công văn vô lý, vô tình, độc đoán, lạm dụng quyền lực và cần “phục hưng văn hoá”.

Văn hoá!

Capture à partir de : [:baotienngdan](https://baotienngdan.com)

[Nguyễn Thuỳ Dương](#)

18-9-2023

Sông sâu tĩnh lặng, lúa chín cúi đầu. Làm người khó tránh cái sai, làm người khó tránh vấp ngã. Sai hoặc vấp ngã biết rút kinh nghiệm mà khiêm cung thay đổi là người đã có phần trưởng thành.

Ấy là nói một cá nhân, còn các bậc đại nhân, người gánh trên vai trách nhiệm sơn hà, phạm khi sai là mang một phần xã tắc hoặc thể diện quốc gia ra cùng mình đánh đổi, nên cái sai đó phải tự biết sám hối, phải gục đầu xin lỗi, phải tự trách dữ lắm.

Anh làm việc cho dân, lương của anh là đồng thuế của dân, là ngân sách quốc gia. Cơ hội để anh có đồng ra đồng vào cũng từ cái vị trí mà Nhân dân làm đệm cho anh. Nói cùng chung lại vạn thứ anh có đều là từ dân mà ra.

Dân tang tóc, dân khóc gào. Chết cháy mà có sướng vui gì đâu. Nhà bên hấp hối, nhà đây mở nhạc đám cưới đã bị kịch lắm rồi. Có đâu

xóm kia chết cháy 56 người, xóm nọ linh đình nhạc vang ca múa, mà cái ca múa đó để khen thưởng cho một số người được cho là có chút thành tích trong cái thăm thăm của non sông. Vui tới độ không nhớ tưởng niệm cho đồng bào mình thế lương, không biết nói sao cho vừa.

Muôn triệu điều thay đổi hay tiến bộ hơn trên trái đất này rất ráo cũng để phục vụ con người, cũng lấy mục tiêu của hạnh phúc con người ra làm mục tiêu. Mà hạnh phúc được đo bằng cái thước nhân văn của tình người. Kẻ khóc người cười chỉ có thể là hạnh phúc của nhiều tang gia.

Bộ Văn hoá là một bộ trong nhiều bộ lập ra để quản lý một mặt chuyên môn của xã hội. Bộ Văn hoá cũng trên nền tảng của dân và vì dân. Dân góp ý có gắt gao, có căng thẳng thì Bộ nên xem lại công tác văn hoá của Bộ chứ có đâu đòi xử lý người ta. Văn hoá đòi xử người góp ý văn hoá trong khi văn hoá sai lè ra, có nên gọi là văn hoá bi kịch không?

Văn hoá ở đâu khi Bộ trưởng Bộ Văn hoá đi trên thảm đỏ còn nguyên thủ nước bạn bước xuống máy bay phải đi kè bên? Ai khách, ai chủ? Vạch lỗi tìm lỗi Bộ Văn Hoá không phải là ít.

Hành động văn hoá nhất bây giờ là cúi đầu xin lỗi dân chứ không phải đòi phạt vạ người phản ảnh cái sai của mình. Chỉ có giai cấp địa chủ, quan lại quan liêu phong kiến, hay những phú ông cay cú, hoặc nữa là bọn trẻ ranh mới làm vậy thôi.

Trừ khi, ý của Bộ Văn hoá là nước ta là một quốc gia đa phong kiến kiểu mới?

Làm gì có “văn hóa”

Capture à partir de :[baotienngdan](https://baotienngdan.com)

[Trương Nhân Tuấn](#)

3-11-2023

“Văn hóa giao thông” của Việt Nam, đặc biệt miền Nam Việt Nam sau năm 1975, cũng như mọi thứ “văn hóa” khác, tất cả đều ảnh hưởng sâu đậm cái gọi là “văn hóa xã hội chủ nghĩa”. Cái khó là, bây giờ, nếu có ai (các cơ) biểu định nghĩa thế nào là “văn hóa xã hội chủ nghĩa”? Tui chịu thua. Bó tay thôi. Bởi vì “văn hóa XHCN” ở Việt Nam, trên thực tế mỗi nơi mỗi khác. Còn về “tiêu chí” hay “nội hàm” của văn hóa

thì mỗi lúc, mỗi thời kỳ người ta diễn giải “văn hóa” một cách khác nhau, đôi khi đối nghịch với nhau.

Trong thành phố nhan nhản những “khu phố văn hóa”. Các khu phố này giống nhau cái gì và khác nhau cái gì (về văn hóa)? Đi vào trong xem thử “bản chất văn hóa” của từng khu phố, ta thấy gì? Phố nào cũng giống nhau ở chỗ nhếch nhác, rác rưởi, bẩn thỉu, ồn ào, rách rưới... Ngoại lệ những lá cờ, những tấm biểu ngữ đỏ tươi phát phới ở trên là “vui vẻ”.

Văn hóa là lá cờ, là tấm biểu ngữ hay là thực trạng khốn cùng của người dân, những người sinh sống trong các hẻm nhỏ?

Về “nội hàm” văn hóa. Lâu lâu ta đọc báo thấy lời kêu gọi (hay thúc giục) các phong trào “xây dựng nền văn hóa mới, con người mới trong thời kỳ x, y, z...”. Xây dựng con người mới, xây dựng nền văn hóa mới xã hội chủ nghĩa. Xây dựng con người mới, xây dựng nền văn hóa mới trong thời kỳ hội nhập, trong thời kỳ đổi mới, trong thời kỳ kinh tế thị trường định hướng XHCN...

Văn hóa Việt Nam dưới ánh sáng XHCN rõ ràng là thứ đổi màu, giống con kỳ nhông. Lúc trước “thời kỳ quá độ lên XHCN” tiêu chuẩn văn hóa phải là “đỏ”, càng đỏ càng “giác ngộ”. Thời kỳ “đổi mới”, văn hóa lúc đỏ lúc xanh, kiểu cá lia thia thua trận đổi màu “sọc dưa”. Thời kỳ bây giờ, văn hóa là gì, đỏ ai biết.

Văn hóa là “sản phẩm” phát sinh từ những con người cùng hấp thụ những “giá trị nền tảng” bất biến, trong một nền văn minh, trong một xã hội. Các giá trị nền tảng có thể là các tín điều tôn giáo, chính trị, kinh tế hay xã hội (từ bi, hỉ xả, yêu thương đồng loại, tình liên đới, tình bạn, tình cha con, chồng vợ, tôn thờ công lý, yêu chuộng tự do, tinh thần trọng luật, tinh thần đề cao cái đẹp “chân, thiện mỹ”, đề cao quyền con người v.v...). Văn hóa, vì vậy có tính “khai phóng”, trên căn bản những tín điều “bất biến”.

Các “giá trị nền tảng” xây dựng lên một cộng đồng xã hội, một quốc gia lúc đen, lúc trắng, kiểu Việt Nam bây giờ, thì làm gì có “văn hóa”?

Văn hóa giao thông của Việt Nam, nói ra bà con đừng buồn, theo tôi 90% người Việt Nam không có văn hóa giao thông. 90% người Việt Nam không biết lái xe!

Thật vậy, biết lái xe trước hết là phải biết “luật về giao thông”. Anh lái hay cách mấy, nhưng anh bất chấp luật lệ, hiển nhiên anh không biết lái xe. “Luồn lách” có thể là một cách sống nhưng không thể là văn hóa giao thông. Đâu phải thấy có chỗ trống là anh đút xe vào được đâu? Ai cũng tranh đi trước, tranh tiện lợi, muốn “tay trên”... thì đường xá ùn tắc thôi.

Tôi dám khẳng định là tài xế Việt Nam, nếu qua một xứ bất kỳ, kiểu Thái Lan hay Mã Lai (nói chi các quốc gia Âu, Mỹ), nếu họ lái theo “kiểu Việt Nam” của họ, chỉ 30 phút là họ bị cảnh sát tước bằng lái.

Bằng lái Việt Nam là “bằng quốc tế”.

Các bạn phải hình dung rằng chiếc xe của bạn đang lái, nếu lái đúng luật, thì nó là một phương tiện giao thông. Nhưng khi bạn phạm luật, thì chiếc xe của bạn có thể trở thành “phương tiện giúp cho bạn giết người”.

Trên đường cao tốc (trên hai làn xe), luật buộc mọi phương tiện giao thông, nhứt là xe tải, xe khách (không chạy quá 80 km giờ) phải đi bên làn phải.

Luật cấm, không cho phép bạn vượt (qua mặt) xe khác từ bên làn phải. Luật qui định bạn chỉ được phép qua mặt bên làn trái.

Trong thành phố, khi đèn đỏ, mọi phương tiện giao thông phải ngừng ở vạch trắng đúng qui định. Người bộ hành qua đường có “quyền tuyệt đối” trong thời gian đèn xanh dành họ qua đường, trên lề vạch trắng dành riêng cho họ. Mọi phương tiện xe cộ nào “chồm chồm” rú ga nhít lên, như muốn đe dọa người bộ hành, người tài xế này có thể bị truy tố về tội “sử dụng phương tiện giao thông đe dọa tính mạng người khác”. Nói chi những bạn chạy xe gấn máy trên lề dành riêng cho bộ hành.

Đâu phải anh có xe đẹp thì anh có quyền rú ga, lấn đường, gây nguy hiểm cho người khác?

Chuyện có thật bên Mỹ. Một người phụ nữ Việt Nam ở trong nhà, đang cầm dao băm thịt (hay để làm chuyện chi đó) trong bếp. Tình cờ vì một lý do nào đó cảnh sát khám nhà. Người phụ nữ kia nói chuyện với cảnh sát với tư thế cầm dao “giá giá” nhân viên công lực. Viên cảnh sát rút súng và bắn chết tại chỗ người phụ nữ kia. Bởi vì người cảnh

sát này cho rằng cái cách cầm dao của người phụ nữ kia là hành vi đe dọa tính mạng của anh ta. Quyền tự vệ chính đáng.

Vì vậy, tôi thành thật khuyên quý vị hay có thói quen đến đèn đỏ mà không chịu ngừng hẳn ở vạch trắng, hành vi nhấn ga, cho xe chồm chồm nhích lên, nhích xuống, có thể xem là hành vi đe dọa bộ hành. Trường hợp này khá giống vụ người phụ nữ bị cảnh sát bắn chết. Chiếc xe không còn là phương tiện giao thông mà nó trở thành vũ khí đe dọa, hay chuẩn bị giết người. Người phạm tội này có thể bị tịch thu phương tiện giao thông, bị tước bằng lái và còn có thể bị truy tố hình sự, gỡ nhiều cuốn lịch.

Theo tôi, văn hóa giao thông của Việt Nam (hay của Nga, các xứ Đông Âu...) có ảnh hưởng từ lối sống “luồn lách” của con người dưới các chế độ độc tài. Các xứ Đông Âu, gần đèn thì sáng, vấn đề giao thông không còn là chuyện nhức đầu.

Giao thông Việt Nam, khi mà văn hóa luồn lách còn tồn tại, khi mà cảnh sát giao thông hoặc còn “a ma tơ”, không biết luật giao thông, hoặc không lo làm cảnh sát bảo vệ trật tự mà chỉ muốn trấn lột kiếm tiền, thì tình trạng giao thông của Việt Nam cũng mịt mờ như văn hóa XHCN.

[Xây dựng không gian văn hóa Hồ Chí Minh: một cách nhồi sọ mới của lãnh đạo thành phố?](#)

RFA

2020.10.15

Capture à partir de :[RFA](#)

Hình minh họa. Tượng Hồ Chí Minh trước văn phòng UBND thành phố Hồ Chí Minh hôm 23/5/2016. AFP

Báo mạng Zing vào ngày 15/10 đăng tải bài phỏng vấn ông Nguyễn Thiện Nhân, Ủy viên Bộ Chính trị, Bí thư Thành ủy thành phố Hồ Chí Minh, cho biết sẽ lấy niềm vinh dự của địa phương duy nhất được mang tên Hồ Chí Minh thành động lực phát triển, xây dựng không gian văn hóa Hồ Chí Minh.

Theo đó, ý tưởng này đã được Tổng bí thư kiêm Chủ tịch nước Nguyễn Phú Trọng nhắc đến trong cuộc họp ngày 3/9 vừa qua, nhấn mạnh trách nhiệm và niềm vinh dự của thành phố Hồ Chí Minh khi là địa phương duy nhất được mang tên người lãnh đạo được gọi là Bác Hồ.

Mục đích xây dựng không gian văn hóa Hồ Chí Minh được nói để công dân mọi lứa tuổi, mọi ngành nghề và du khách khi đến thành phố lớn nhất phía Nam Việt Nam cảm nhận được tư tưởng, đạo đức, phong cách và sự nghiệp của ông Hồ Chí Minh mỗi ngày.

Nhận xét về ý tưởng nêu trên, Nhạc sĩ Lê Thiệu tại Sài Gòn cho rằng:

“Thật lòng mà nói đưa tư tưởng Hồ Chí Minh của mấy ông thì tùy thuộc vào lãnh đạo chứ mình không nói gì được, mình không có quyền gì. Thế nhưng đa số dân chúng mong muốn lo lắng cho đời sống dân chúng, nhất là ở miền Nam người ta không màng tới những chuyện đó. Còn ông Nguyễn Thiện Nhân thì chắc sắp về hưu thì muốn làm gì đó để tỏ lòng với đảng. Riêng cá nhân anh thì thấy điều đó vô nghĩa, thay

vì lo những cái thiết thực trong cuộc sống hơn thì những cái đó không thực tế, không giúp gì xã hội.”

Còn theo Tiến sĩ Đinh Đức Long, Bác sĩ Trung tá Quân đội Nhân Dân, ý tưởng được đưa ra khó có thể thực hiện trong tình hình hiện tại:

“Những lời hứa trong nhiệm kỳ thì nay ông sắp hết nhiệm kỳ thì ông hứa cho xong chứ có làm gì được. Đại hội sắp tới chắc chắn ông nghỉ, bàn giao cho người khác. Nói như vậy nhưng chẳng có cơ sở nào để có thể khẳng định, hy vọng lời nói ông sẽ trở thành sự thật. Ông nói văn hóa Hồ Chí Minh thì hành động vô văn hóa nhất của ông đã ăn cắp lư hương Đức thánh Trần ở bến Bạch Đằng. Ông là người chỉ đạo, chủ trương lấy lư hương giấu chỗ khác.”

Vào ngày 17/2/2019, lư hương ở tượng đài Đức Thánh Trần ở bến Bạch Đằng, quận 1, Sài Gòn) bị dời đi ngay trong dịp tưởng niệm sự kiện Trung Quốc xâm chiếm miền Bắc Việt Nam. Mục đích dời lư hương được nhiều người cho rằng để tránh biểu tình.

Tuy nhiên, một ngày sau đó, theo lời bà Trần Kim Yến, Bí thư Quận ủy quận 1 khi giải thích cho sự việc này đã nói rằng dời lư hương về đền thờ Đức thánh Trần nằm trên đường Võ Thị Sáu, phường Tân Định để việc thờ cúng, dâng hương dâng hoa được thực hiện trang nghiêm hơn, đúng vị trí hơn vì công viên không phải là nơi thờ phụng.

Đến nay, lư hương vẫn chưa được đưa về chỗ cũ, tức trước tượng đài Đức Thánh Trần ở bến Bạch Đằng.

Để xây dựng không gian văn hóa Hồ Chí Minh, ông Nguyễn Thiện Nhân có nhắc lại việc xây dựng Quảng trường Hồ Chí Minh ở Khu đô thị mới Thủ Thiêm sau khi Thành ủy vừa có Nghị quyết chuyên đề tiếp tục đầu tư xây dựng khu đô thị mới bên kia sông.

Trước đó, Ủy Ban Nhân Dân Thành Phố Hồ Chí Minh vào ngày 12/10/2019 có đề nghị đặt tên Quảng trường trung tâm và Công viên bờ sông trong Khu đô thị mới Thủ Thiêm là ‘Quảng trường Hồ Chí Minh’.

Theo báo trong nước, ‘Quảng trường Hồ Chí Minh’ dự kiến rộng 27 hecta, bao gồm các hạng mục như cột cờ tổ quốc, nhà trưng bày về chủ tịch Hồ Chí Minh, nhà sàn và ao cá, công viên bờ sông, cầu đi bộ nối Thủ Thiêm với Quận 1.

Quảng trường trung tâm đô thị mới Thủ Thiêm được nói sẽ là quảng trường lớn nhất Việt Nam với tổng vốn đầu tư cho dự án được công bố gần 2.000 tỷ đồng.

Thông tin này lập tức nhận được nhiều ý kiến trái chiều lúc bấy giờ, đặc biệt khi việc đền bù đất đai cho người dân bị giải tỏa chưa được giải quyết thỏa đáng, kéo dài trong hàng chục năm qua.

Hình minh họa. Bí thư Thành ủy TP Hồ Chí Minh Nguyễn Thiện Nhân đến Đại hội Đảng ở Hà Nội hôm 28/1/2016. AFP

Do vậy, khi biết đến ý tưởng xây dựng không gian văn hóa Hồ Chí Minh sẽ bao gồm cả việc xây dựng Quảng trường Hồ Chí Minh, ông Cao Thăng Ca, một người dân Thủ Thiêm có nhà trong khu giải tỏa vẫn đang khiếu kiện cho hay:

“Người ta phải làm mới có ăn thành ra người ta nghĩ đủ cách để làm, có chắm mút trong đó chứ họ chẳng có thật tâm. Cái này chắc chắn chẳng mang lại gì cho thành phố mà chỉ mang lại tư lợi cho những người thi công quảng trường đó. Hiện nay người ta không muốn giải quyết dự án Khu đô thị mới Thủ Thiêm mặc dù Tổng Bí thư, Chủ tịch nước, Thủ tướng Chính phủ đã chỉ đạo phải giải quyết dứt điểm vụ Thủ Thiêm theo đúng luật pháp nhưng thành phố Hồ Chí Minh có luật riêng của họ và người ta coi thường nhà nước, chính phủ, muốn làm gì thì làm.”

Theo thông tin Bí thư Thành ủy thành phố Hồ Chí Minh đưa ra trong buổi phỏng vấn với báo mạng Zing, thành phố đang xem xét xây dựng một bộ phim 79 tập, mỗi tập khoảng một tiếng cho học sinh từ lớp 2 đến 12 xem mỗi tháng một tập và trao đổi nội dung như ông Hồ Chí Minh được sinh ra trong gia đình và bối cảnh đất nước như thế nào; thời niên thiếu học ở nhà, ở trường ra sao; trong thời gian làm việc ở Pháp, qua Anh sống thế nào; vì sao có tập thơ Nhật ký trong tù...

Vấn liên quan đến giáo dục, thành phố có thể thành lập một Quỹ học bổng và hỗ trợ tài năng trẻ mang tên ông Hồ Chí Minh.

Với kinh nghiệm từng là Phó trưởng ban Kế hoạch – Dự án và Phó trưởng ban Tư Liệu của Đài truyền hình HTV, Nhà báo độc lập Nguyễn Ngọc Già nhận định về kế hoạch phát hành 79 tập phim về ông Hồ Chí Minh cho học sinh các cấp như sau:

“Chuyện ông Nguyễn Thiện Nhân muốn xây dựng không gian văn hóa thì tôi không hiểu ông ta tính xây cái gì, văn hóa gì? Phải nói rằng tôi rất sửng sốt khi nghe nói phải xây dựng đến 79 tập phim, mỗi tập dài 1 tiếng để chiếu cho học sinh từ lớp 2 đến lớp 12 thì tôi cảm thấy khôi hài, lố lăng vì những lẽ sau. Thứ nhất, 79 tập phim theo tôi suy đoán chính là số tuổi của Hồ Chí Minh. Tuy nhiên ngay lập tức cho người ta thấy khoảng trống về nhân thân, lai lịch cả quãng thời gian ông Hồ Chí Minh còn sống. Ngay năm sinh của ông ta đã là điều mập mờ, khuất tất, ông ta sinh năm nào không biết. Lịch sử đã bị bóp méo.

Thứ hai là họ chiếu những bộ phim dựa trên những sưu tầm tư liệu, phim tài liệu về Hồ Chí Minh. Mà phim tài liệu 1 tiếng đồng hồ kéo dài 79 tiếng là chuyện viển vông. Ông Nhân không hiểu vấn đề gì về làm phim, làm phim truyện đã khó mà phim truyện những nhân vật cộng sản thì không hút được người xem. Tôi cho rằng nếu làm 79 tập phim như vậy thì lại tiêu tốn khoản tiền không nhỏ của người dân với mục đích nhồi sọ.”

Với những cách thức được ông Nguyễn Thiện Nhân nêu ra để xây dựng không gian văn hóa Hồ Chí Minh, ông Nhân cho rằng nếu người dân, đảng viên thành phố được tiếp cận tư liệu lịch sử về ông Hồ Chí Minh một cách dày đặc, thường xuyên thì tư tưởng, đạo đức, phong cách Hồ Chí Minh, văn hóa Hồ Chí Minh trở thành một phần rất quan trọng của văn hóa người dân thành phố và là sức mạnh tinh thần đặc trưng của người dân thành phố lớn nhất phía nam trong thế kỷ 21 này.

Theo quan điểm cá nhân, Nhạc sĩ Lê Thiệu bày tỏ:

“Lãnh đạo Đảng Cộng sản Việt Nam luôn luôn nhồi nhét đạo đức, tư tưởng Hồ Chí Minh vào tất cả các tầng lớp nhân dân. Mặc dù ông Hồ Chí Minh tự ông chẳng có tư tưởng gì mà lấy của Karl Marx, Lenin, Mao Trạch Đông về làm, chính ông cũng xác định điều đó. Nên anh thấy điều đó vô nghĩa và không mang lợi ích gì cho xã hội nhưng đó là chuyện bên tuyên giáo, ông Nhân là chuyện đó từ chỉ đạo của Tuyên

giáo trung ương để đưa tất cả những hình ảnh, tư tưởng ông Hồ Chí Minh như nhồi sọ thể hệ này đến thể hệ khác để tuân theo đảng, làm công cụ của đảng để dễ cai trị.”

Tuy nhiên, Nhà báo Nguyễn Ngọc Già cho rằng chuyện nhồi sọ của lãnh đạo chính phủ Hà Nội hiện nay đã không còn tác dụng mà thậm chí dẫn đến tác dụng ngược:

“Hiện nay công nghệ thông tin phát triển quá nên bất cứ người nào quan tâm cũng có thể tìm hiểu nên dẫn đến tác dụng ngược là khi phơi bày sự giả dối như vậy chỉ làm đánh đổ hình tượng Hồ Chí Minh thêm mà thôi.”

Thành phố Hồ Chí Minh trước đây từng được biết đến với tên gọi Sài Gòn với lịch sử trên 300 năm và được ví như Hòn Ngọc Viễn Đông. Đến ngày 2/7/1976, Quốc hội đầu tiên của nước Việt Nam thống nhất quyết định đổi tên thành phố Sài Gòn – Gia Định thành Thành phố Hồ Chí Minh, theo tên của Chủ tịch nước Việt Nam Dân chủ Cộng hòa đầu tiên.

Theo tin đăng tải trên báo mạng Zing, sau cuộc họp với Bộ Chính trị ngày 3/9, ý tưởng xây dựng môi trường sống thành phố Hồ Chí Minh thành không gian văn hóa Hồ Chí Minh đã được lãnh đạo thành phố tiếp thu, bổ sung vào Văn kiện Đại hội Đảng bộ thành phố lần thứ XI, nhiệm kỳ 2020-2025, theo chỉ đạo của Tổng bí thư kiêm Chủ tịch nước Nguyễn Phú Trọng.

Văn hóa “mỳ tôm”

Capture à partir de : [baotienngdan](https://baotienngdan.com)

[Nguyễn Thọ](#)

5-9-2023

Một cô cháu mới sang Đức học nghề, tâm sự với mẹ là sang đây thêm mỳ tôm quá. Chắc vì cháu mới sang nên chưa biết chỗ mua (và giá cũng rẻ lắm). Gia đình cháu thuộc diện nghèo ở Hà Tĩnh, nên mỳ tôm là bạn đồng hành với cháu từ bé. Trong đại dịch Covid, nhiều gia đình đã phải ăn mỳ tôm cầm hơi cả tháng trời. Nói đến cứu trợ thiên tai, ai cũng nghĩ ngay đến các hộp mỳ được chở bằng thuyền thúng đến từng gia đình bị nạn.

Mỳ tôm là cái tên dân gian của tất cả các loại mỳ ăn liền, dù nó có vị tôm, vị bò hay vị lợn, dù nó là mỳ, là miến hoặc phở ăn liền. Sau

30.04.1975, chiến tranh mới kết thúc, đất nước chia kịp thống nhất thì cái dạ dày người miền Bắc đã được hưởng thành quả thống nhất qua các loại mỳ Vifon, Miliket, Vị Hương v.v... Anh nào đi miền Nam ra, xách được thùng “Hai-tôm Miliket” tặng mẹ bạn gái, thì chắc ăn 100%. Về sau mỳ được đóng thành bao ny-lon 50 gói một, phân phối về các cơ quan. Công đoàn chỉ còn mỗi việc phân chia cho cán bộ. Cứ thế, mỳ ăn liền gắn bó với cuộc đời của rất nhiều người Việt.

Không phải ai cũng thích mỳ ăn liền, vì y học chứng minh là nó không những ít chất bổ, thậm chí chứa nhiều hóa chất không có lợi cho sức khỏe. Người ta coi đó là món ăn của dân nghèo. Nhưng cái ưu thế rẻ tiền, nhanh giải quyết cơn đói trước mắt, nên khiến người có tiền vẫn mê nó.

Tôi chứng kiến người “sang” đi Vietnam Airlines hạng thương gia vẫn kê mỳ ăn liền. Máy bay kín nên mở hộp mỳ nước sôi ra, mùi của nó rất cám dỗ, khiến rất nhiều người ăn, mà toàn là người Việt. Người Tây đi máy bay chỉ kê bánh mỳ kẹp. Mỳ ăn liền bán ở siêu thị Âu không chạy như trong các cửa hàng châu Á.

Người ta nói “Văn hóa mỳ ăn liền” chắc có lý ở Việt Nam. Ở xứ này tâm lý mỳ tôm không chỉ thịnh hành trong ăn uống, mà cả trong mọi hoạt động của xã hội. Từ bé, tôi đã được giáo dục phương châm: Mọi thứ phải “nhanh nhiều tốt rẻ”. Tôi rất sượng tai mỗi khi được nghe về “đốt cháy giai đoạn”.

Khi tiến hành công nghiệp hóa XHCN thì phương châm này được theo đuổi một cách triệt để, và kết quả là hàng trăm nhà máy đường, xi măng, luyện kim, tàu thủy rẻ tiền v.v... được các tỉnh nhập từ Trung Quốc về, đã trở thành những đồng sắt rỉ. Rồi các loại thủy điện rẻ tiền mọc lên như nấm, gieo rắc tai họa cho nhiều thế hệ. Những dự án kiểu như như Bauxite Tây Nguyên, Thép Formosa, được thông qua bất chấp dư luận và đang vận hành với những hậu quả khôn lường về môi trường và kinh tế. Tệ hại nhất là chúng chia rẽ lòng dân, chia rẽ người Kinh với người Thượng.

Không thể kể hết số người bị bắt vì những dự án này.

Có người cho rằng, những tệ nạn kể trên là do tham nhũng, vốn là bản chất của quá trình tư bản hóa từ một nền kinh tế công hữu, trong một thể chế thiếu dân chủ và minh bạch. Đúng vậy, nhưng những dự án đó không phải chỉ một nhóm bọn quan tham tự đề ra để ăn cắp. Chúng

được quốc hội, các cấp lãnh đạo cao nhất của đảng, chính phủ thông qua, mà trong đó không phải ai cũng được giây máu ăn phần. Họ thông qua vì vô trách nhiệm và vì cái tâm lý mỳ tô.

Cái tâm lý này ngự trị cả trong giới doanh nhân, trong các nhà tư bản mới trỗi dậy. Từ B-Phone muốn đè bẹp iPhone, rồi hàng chục tỷ đổ vào mạng “Go.vn” để thay thế Facebook. Báo chí Việt Nam luôn đe dọa Tesla rằng, my sẽ bị Vinfast qua mặt.

Những hợm hĩnh đó có nguồn gốc từ “Văn hóa Mỳ tô”.

Việt Nam đang vùng vẫy để thoát ra khỏi gọng kìm của nhiều vấn nạn. Chúng ta không chỉ tụt hậu về kinh tế mà cả trong giáo dục, y tế, văn hóa, giao thông, pháp chế, dân chủ, nhân quyền v.v... Nhiều người coi các vấn đề trên là xa xỉ, vì nhà nước đang tập trung vào vấn nạn lớn nhất mà đại đa số người dân quan tâm là: Xóa đói nghèo!

Để xóa đói giảm nghèo nhanh, người ta vẫn bám vào phương châm đốt cháy giai đoạn để rồi đốt cháy cả môi trường sống. Câu chuyện trồng cây keo để mau chóng phủ xanh diện tích rừng, mau chóng đem lại lợi tức cho nông dân, là một ví dụ.

Chỉ cần 4 năm trồng rừng là cây keo đem lại thu nhập, đầu ra đã có công nghiệp giấy bao tiêu, đầu vào cây giống được công nghiệp giấy trợ giá. Nhưng keo trồng đến đâu, đất bị bạc màu, bị xói mòn, thảm thực vật cùng các loại côn trùng muông thú bị tận diệt đến đó. Hạn hán, lũ lụt phá hoại cả một diện tích đồng bằng bao la. Sau 4-5 vụ trồng keo thì đất bạc màu hẳn, chỉ còn cách phá rừng tiếp để trồng mới, vì cả chục năm sau đất đã trồng keo mới hồi phục.

Mỗi hecta trồng keo chỉ đem lại 30-35 triệu VND/năm cho một gia đình. Với số tiền này họ vẫn sống trong cái ngưỡng nghèo, nhưng thoát chết đói.

Khi giúp bà con nông dân từ bỏ trồng keo, trồng cây bản địa để phục hồi rừng tự nhiên, chúng tôi biết là đang lợi ngược dòng.

Báo chí suốt ngày ca ngợi kỳ tích trồng keo thoát đói giảm nghèo. Nhưng xóa đói nghèo ra sao để phát triển bền vững, để không tàn phá đất nước thì ít ai nói tới. Hoặc có nói thì chỉ được nói theo tuyên huấn.

Hôm qua nay câu chuyện “*Tỉnh Bình Thuận sắp phá khu rừng tự nhiên hơn 600ha ở xã Mỹ Thạnh huyện Hàm Thuận Nam để làm hồ thủy lợi*”, khiến dư luận bức xúc.

Việc một nhóm nào đó muốn phá cả một khu vực sinh thái như vậy để phục vụ các mục đích kinh tế của họ, thì vẫn như lâu nay: Thép hay là cá? Bauxite hay môi trường? Nay “Thủy lợi hay rừng?” – Vẫn thế.

Có người còn bảo 600ha rừng ở xã Mỹ Thạnh, Bình Thuận chỉ là 6km² trong số 140.000km² rừng Việt Nam. Làm gì mà âm ỹ lên thế!

Phê xe Vinfast thì bị công an gọi. Phản đối chặt cây ở Hà Nội thì bị bắt vào đồn, chưa hết, còn bị đưa lên VTV chửi. Đưa tin chuẩn bị phá 600ha rừng Bình Thuận bị đe dọa. Kiểu trấn áp này nhiều lắm.

Tức là vẫn có người nhìn ra vấn đề, nhưng bị chẹn họng.

Cái chết của rừng, của biển, của thiên nhiên Việt Nam có thể bắt nguồn từ lòng tham của con người, từ sự “u muội mỳ tôm” của những kẻ nắm quyền. Nhưng đau nhất là do phản biện bị cấm.

Cách mạng văn hoá: Văn hoá là tao, tao là văn hoá

Capture à partir de :[baotienngdan](https://baotienngdan.com)

[Chu Mộng Long](#)

18-9-2023

Người Việt chỉ biết Cách mạng văn hóa dưới thời Mao Chủ tịch là cuộc chấn hưng văn hóa long trời lở đất. Nhưng ít ai biết nó long trời lở đất thế nào. Cuộc cách mạng này dùng lực lượng trẻ vị thành niên, gọi là Hồng vệ binh để chống các thế lực thù địch, chống các trí thức, nhà văn hóa, chống luôn cán bộ lãnh đạo cao cấp còn mang tư tưởng văn hóa lạc hậu hay tự diễn biến bởi văn hóa tư sản.

Rất nhiều sự kiện, tình tiết long trời lở đất được ghi nhận từ nhân chứng lịch sử, kể cả trong hồi kí của những người từng là Hồng vệ binh nay đã lão thành. Ở đây chỉ nhắc lại các sự kiện vẫn còn mang tính thời sự.

Ngày 29 tháng 5 năm 1966, đơn vị Hồng vệ binh đầu tiên được thành lập một cách tự phát tại trường trung học thuộc Đại học Thanh Hoa để hưởng ứng đường lối cách mạng “Phá tứ cựu, lập tứ tân” của Chủ tịch Mao. Muốn chấn hưng văn hóa (Lập tứ tân) phải phá bốn cái cũ trước: cựu tư tưởng, cựu văn hóa, cựu phong tục, cựu tập quán. Năm đó, trong lễ khai giảng, Hiệu trưởng Đại học Thanh Hoa tiếp đón một giáo sư danh tiếng của nước ngoài. Lẽ ra Hiệu trưởng tiếp đón theo phong tục tập quán “môn đăng hộ đối”, nhưng một thiếu niên thuộc thành phần bần cố nông đã thay Hiệu trưởng tiếp đón. Đồng chí thiếu niên

tiền phong ấy đã xông vào ngạo nghễ đi trên thảm đỏ và hát vị giáo sư kia ra ngoài lề. Nhiều thầy giáo lên tiếng phản đối về hành vi vô lễ của thiếu niên thì lập tức bị thiếu niên quát lại: “Ai cho phép bọn trí thức, tiểu tư sản chúng mày đi trên thảm đỏ, chiếc thảm mang màu cách mạng? Phải đào tận gốc tróc tận rễ bọn Trí, Phú, Địa, Hào!”. Lập tức cả ngàn học sinh vung tay hô: “Trí, Phú, Địa, Hào, đào tận gốc, tróc tận rễ!” Hiệu trưởng và nhiều thầy cô cho rằng, học trò như vậy là vô lễ, vô văn hóa. Thiếu niên quát: “Văn hóa là của chúng mày à? Văn hóa là tao, Tao là văn hóa!”

Ngay lúc đó, đội Hồng vệ binh được thành lập. Buổi lễ trở thành buổi đấu tố các thầy cô ngay trước sân cờ. Hiệu trưởng bị đội lên đầu một xô nước bề phốt. Nhiều thầy cô bị nhốt vào chuồng bò, bắt phải bò như một con bò trong đống phân chuồng nhầy nhụa. Hồng vệ binh còn sáng tạo ra hình phạt “đi máy bay” (phạm nhân quỳ xuống đất, hai cánh tay đưa ra phía sau làm đôi cánh) để mang lại hứng thú cho các anh hùng xuất thiếu niên.

Ngày 1 tháng 8 năm 1966, Chủ tịch Mao viết thư ngợi khen phong trào Hồng vệ binh ở Đại học Thanh Hoa là cách mạng triệt để và bày tỏ sự “hậu thuẫn nồng nhiệt và tích cực”. Sau đó phát động phong trào Hồng vệ binh toàn quốc, kể cả lệnh nghiêm cấm quân đội, công an can thiệp. Hồng vệ binh có quyền truy quét tận hang ổ bọn phản cách mạng, kể cả trong lãnh đạo cao cấp, trong quân đội và công an, tức không có vùng cấm!

Lưu Thiếu Kỳ, Phó Chủ tịch Đảng, Chủ tịch nước, nguyên soái Bành Đức Hoài, Bộ trưởng Bộ Quốc Phòng, Đặng Tiểu Bình, Tổng thư kí Đảng cùng nhiều lãnh đạo cao cấp cũng bị Hồng vệ binh đấu tố, bắt giam và hạ nhục bằng trò “xích chó” và “đi máy bay”.

Sau cái chết của vợ chồng Chủ tịch Lưu Thiếu Kỳ và hàng vạn người, cả nước Trung Quốc như rơi vào đại tang. Trong khi Hồng vệ binh được tổ chức ăn mừng và trao huân chương anh hùng. Không khí vui chơi tưng bừng náo nhiệt ngay trong tang lễ. Nhiều trí thức sợ hãi không dám hó hé một câu. Tuy nhiên, trong số các lãnh đạo và trí thức có người lên tiếng, rằng trong lúc đau thương, lẽ ra không nên tổ chức hội hè như vậy. Một lãnh đạo thành phố lệnh dừng mọi cuộc vui, bởi dẫu sao “nghĩa tử là nghĩa tận”. Nhiều người được trang bị Chủ nghĩa Mác – Lê đến tận răng đã viện dẫn Các Mác: “Chỉ có loài súc vật mới quay lưng trước nỗi đau của đồng loại để chăm sóc cho bộ lông của

mình”. Lập tức những người đứng đầu Hồng vệ binh, đại diện là đồng chí Lâm Bưu nói: “Đó là bọn đầu trâu mặt ngựa, không phải đồng loại của chúng ta!” Do những người này còn sở hữu quyền lực, cho nên Hồng vệ binh trước khi đấu tố và hành hình đã ra công văn gửi Mao Chủ tịch xử lý trước. Công văn vạch rõ:

“Trong lúc Hồng vệ binh mở tiệc ăn mừng với sự tham dự của Mao Chủ tịch và nhiều Lãnh đạo cấp cao thì bọn phản cách mạng lại nhân danh văn hóa truyền thống tổ chức tang lễ đầy mu ám làm cho Mao Chủ tịch và quý Lãnh đạo cao cấp mất vui. Chúng lợi dụng tử thi của Lưu Thiếu Kỳ và thân xác những kẻ đã chết trong tay Hồng vệ binh ra xuyên tạc, tạo dư luận xấu gây mất uy tín của Mao chủ tịch và Lãnh đạo cao cấp, làm suy giảm niềm tin của nhân dân đối với công cuộc Cách mạng văn hóa vĩ đại của chúng ta. Cách mạng phải triệt để, không hủu khuynh. Đề nghị Mao Chủ tịch xử lý nghiêm! Xin kèm theo danh sách bọn phản cách mạng”.

Công văn trên được đọc công khai trên đài phát thanh với tuyên bố: “Tang lễ là thứ văn hóa, phong tục, tập quán cổ lỗ của bọn phong kiến, tư sản phản động, cần loại trừ. Đến lúc phải chấn hưng văn hóa bằng chính văn hóa cách mạng. Đó là văn hóa của ta. Văn hóa là ta, ta là văn hóa!”

Những người lén lút phản đối công văn trên đều bị Hồng vệ binh phát hiện và thanh trừng thẳng tay. Sau đó nhà nào làm tang lễ cho người quá cố cũng đều bị Hồng vệ binh tấn công phá cả quan tài lẫn cờ phướn. Có người lỡ mồm nói: “Cách mạng văn hóa gì mà bạo lực như côn đồ vậy?” Lập tức người ấy bị xử phạt và bị xích như xích chó. Mao Chủ tịch lại ngợi khen và Hồng vệ binh được nước xin Mao Chủ tịch ký chi 350 ngàn tỉ tệ cho cuộc đại chấn hưng văn hóa của Hồng vệ binh, bất chấp 22 triệu người dân chết vì đói.

Việc xưa xem xét, chứng cứ còn ghi. Không khí Cách mạng văn hóa vẫn còn hùng hực cho đến bây giờ, dù Hồng vệ binh bị giải tán vào tháng 12 năm 1968. Vinh quang Hồng vệ binh!

